

รัก ประชิด
หัวใจ

นวนิยาย

“ทำไมหอมจังนะ หรือกลิ่นน้ำหอม” ร่างบางชะงักหันหน้าอยู่เหนือตะกร้าก่อนจะพยายามสุดลมเพื่อหาคำตอบ เมื่อมันยังไม่ชัดเจนเธอก็ตัดสินใจหยิบเสื้อขึ้นมาตัวหนึ่งแล้วสูดดมอีกครั้ง หากไม่ได้ถูกกองเอาไว้ในตะกร้าเสื้อผ้าเธอคงคิดว่าเป็นเสื้อที่ยังไม่ได้ใส่แน่

“เธอชอบดมเสื้อที่ใส่แล้วหรือ” เสียงทุ้มดังขึ้นจากด้านหลัง

สนใจเบิกตากว้าง ก่อนจะหันขวับไปมองที่ต้นเสียงก็พบว่าเป็นแดนกำลังยืนพิงผนังมองมาทางเธอด้วยสายตาดูจริงจัง

“แหะ คือหนูสงสัยเลยนะ จะว่าทำไมมันมีกลิ่นหอม” สมใจพยายามยิ้มสู้อย่างขี้อาย เป็นเธอจะรู้สึกยังไงถ้ามีคนมาดมเสื้อของเธอแล้วตัวเธอเองมาเห็น ถ้าเกิดขึ้นจริงเธอคงชกคนคนนั้นจนหน้าหงายแน่

“ถ้าสงสัยเรื่องนั้นเธอต้องมาดมที่ตัวของฉัน”

รักประชิดหัวใจ

นวนิยาย เขียน

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2564

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2746-2

ภาพประกอบ nadtytok / Shutterstock.com

HappyAprilBoy / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

จัม JAMSAI

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรพักตรพิมาน

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

หลังจากฝากผลงานแสนน่ารักในเรื่อง 'ดวงกัลยา' และ 'นางสาวอันดับสอง' ไว้แล้ว ฌวลก็กลับมาอีกครั้งพร้อมผลงานใหม่ 'รักประชิดหัวใจ' ที่กำลังอยู่ในมือของนักอ่านทุกท่านนี้ แน่หนอว่ายังคงคอนเซ็ปต์การถ่ายทอดเรื่องราวอย่างสนุกสนานตามแบบฉบับของฌวลเหมือนเช่นเคยค่ะ

'รักประชิดหัวใจ' เป็นเรื่องราวของ 'สมใจ' เด็กสาวจากต่างจังหวัดที่หนีมาอยู่กรุงเทพฯ เพราะไม่ยอมถูกพี่ชายจอมโหดบังคับให้เป็นนักมวย แม้สมใจจะรู้ว่าพี่ชายทำไปเพราะหวังดี อยากให้เธอรุ่งโรจน์ในเส้นทางนักมวย แต่ในความเป็นจริงแล้วใครล่ะจะอยากถูกบังคับ

นอกจากอยากหลบหนีจากพี่ชายของตนเองแล้ว สมใจก็ยังต้องการมาหาชายผู้เป็นรักแรก ซึ่งเขาได้โยนกะละมังสีชมพูช่วยชีวิตเธอเอาไว้ตอนเธอเกือบจมน้ำตายเพราะเป็นตะคริวเมื่อหลายปีก่อน ทว่าในกรุงเทพฯ ล้วนมีแต่คนแปลกประหลาด โดยเฉพาะอย่างยิ่งครอบครัวของคุณนายดวงที่เธอต้องมาอาศัยอยู่ด้วยในฐานะเด็กรับใช้ในบ้าน

แล้วงานนี้สมใจจะเอาตัวรอดจากความประหลาดของชาวกรุง และหารักแรกของตัวเองพบหรือไม่ เลิฟขอเชิญชวนนักอ่านทุกท่านลุ้นไปพร้อมๆ กันในหน้าถัดไปเลยละ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

'ณวลัย' เติบโตในย่านปริมณฑล ไม่เคยอยู่ในกรุงเทพฯ อย่างจริงจังมาก่อน เริ่มจับงานเขียนตั้งแต่อายุ 15 แต่ไม่เคยจบสักทีจนเมื่อสองสามปีมานี้เดิมทีเป็นคนที่ไม่ค่อยชอบอ่านหนังสือเพราะเมื่อยมากจริงๆ แต่หากว่าเป็นนิยายหรือนิทานจะสามารถทนอ่านจนจบได้ จากนั้นก็อ่านทุกอย่างได้หมดเพราะความเคยชิน แต่นอกจากจะได้รับแรงบันดาลใจในการเขียนมาจากการอ่านแล้วยังได้มาจากการดูหนัง เล่นเกม เมื่อจับทุกอย่างมารวมกันได้แล้วก็ใส่ไอเดียของตัวเองลงไปให้แตกต่าง แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดคือผู้เขียนต้องรู้สึกสนุกไปกับการเขียน เพราะเมื่อใดที่เรารู้สึกสนุก เชื่อว่าผู้อ่านก็จะรู้สึกสนุกไปด้วย (หรืออาจจะคิดไปเองก็ได้ ^_^)

หากอยากจะไปเฝ้าที่กับไรเตอร์ก็แวะไปเยี่ยมได้ที่

<https://www.facebook.com/mustberead101> นะจ๊ะ

ณวลัย

บทที่ 1

สนใจ

ตอนที่ยังเด็กกว่านี้สนใจเคยคิดว่าจะโตขึ้นเป็นนักมวยหญิงผู้ยิ่งใหญ่ของหมู่บ้านห่วยต่ำสิ่งให้ได้ แต่ตอนนี้เด็กหญิงได้เปลี่ยนความตั้งใจแล้ว ต่อจากนี้เธอจะขอโตไปเป็นอะไรก็ได้ที่ไม่ใช่นักมวย

เพราะอะไรนะเธอ...

'สนใจ! เอ็งออกมาเดี๋ยวนี้ละ' เสียงตะโกนดังลั่นมาแต่ไกลทำเอาสนใจสะดุ้งเฮือก เมื่อก่อนเธอรักพี่ชายคนนี้มาก ทุกย่างก้าวของสมจิตทำให้เธอและคนในหมู่บ้านภูมิใจเสมอ แต่ตอนนี้พี่ชายของเธอกลับกลายเป็นคนประสาที่ชอบบังคับให้น้องสาวขอมวยอยู่ตลอด และไม่มีใครช่วยเธอได้เลย

'ถ้าเอ็งไม่ออกมาช้าจะให้เอ็งงดข้าวเย็นแล้วใส่ 'รองเท้าแตะคู่ใหม่' ไปวิ่งบนเขาอีกสามรอบ' พอได้ยินคำพูดของสมจิตแล้วเด็กหญิงสนใจก็ตัวสั่น ก็มองรองเท้าแตะหีบที่สายขาดข้างหนึ่งของตัวเอง

ข้างมันเถอะ...ใครจะสนรองเท้าแตะคู่ใหม่กัน ในเมื่อใส่ไปก็ต้องขาด อยู่ดีเพราะเธอต้องวิ่งขึ้นเขาวนละสามรอบทุกเช้า รองเท้าที่ไหนก็ทนไม่ได้ทั้งนั้นแหละ คิดแล้วก็อึดอัด

'ฉันไม่เอารองเท้าหрок ยอมเดินเท้าเปล่าไปตลอดชีวิตยังดีกว่า'
พอพูดจบเด็กหญิงก็เอามือปิดปากตนเองแน่น

ตายแล้ว คิดดังไปหน่อย

เสียงคิดดังเมื่อครู่ในสะท้อนอยู่ในโองที่เด็กหญิงกำลังแอบซ่อนตัว
ถ้าไม่ใช่คนหูหนวกก็ต้องได้ยินอย่างชัดเจน นั่นทำให้คนที่เกือบจะเดินออกไปไกลแล้วอย่างสมจิตต้องเดินกลับมาที่ต้นตอของเสียง สิ่งแรกที่ชายหนุ่มเห็นคือน้องสาวของเขากำลังปีนออกจากโองด้วยท่าทางลุกลี้ลุกลน หลังจากพยายามอยู่พักหนึ่งร่างเล็กก็หลุดออกมาจากปากโองได้ ในใจรู้สึกโล่งเพราะคิดว่าสมจิตพี่ชายของเธอคงจะเดินไปไกลแล้ว

'เอ็งจะไปไหนสมใจ' เสียงที่ดังขึ้นด้านหลังทำเอาเด็กหญิงสะดุ้งเฮือก
เมื่อหันไปมองเธอก็เจอกับชายหนุ่มร่างสูง ผิวคล้ำ ใบหน้ามีนตึงจ้องเขม็ง
มาที่เธอเหมือนกำลังคาดโทษ พี่ชายของเธอไม่ได้ใส่เสื้อเหมือนทุกวัน
อันที่จริงเขาไม่เคยใส่เสื้อเลย ท่อนล่างก็จะสวมกางเกงมวยอยู่ตลอดเวลา
จนบางครั้งชาวบ้านแถวนี้ก็คิดว่าสมจิตมีกางเกงแคตัวเดียว

'อ้าว! พี่สมจิต กลับมาแล้วเหรอ ฉันว่าจะไปซ่อมมวยอยู่พอดี'

'เมื่อไหร่จะได้ยินที่ข้าเรียกจริงๆ เธอ'

'โอ๊ย ได้ยินที่ไหน ฉันเพิ่งมา'

สมจิตหรีตามองเด็กหญิงหน้าตามอมแมมด้วยสายตาจับผิด ใครๆ
ก็บอกว่าเขาโง่ ทว่าตั้งแต่มีน้องสาวทุกคนก็เลิกพูดเรื่องนี้ เพราะสมใจ
น้องสาวของเขามั่นใจกว่า แต่ก็ยังมีข้อด้อยอยู่บ้างตรงที่อีกฝ่ายเป็นเด็กผู้หญิง
ที่ดึกทน ตั้งแต่เกิดมายังไม่เคยป่วยเลยสักครั้ง วิ่งก็เร็ว น้ำหนักเท่าตอนเตะ
กิตี เรื่องใช้กำลังไม่ว่าจะสอนยังโง่สมใจก็จำได้หมด มีอยู่เรื่องเดียวที่เป็น
ปัญหาคือ...มันไม่ชอบชกมวย

บ้าไปแล้ว...ทั้งที่มีพรสวรรค์ขนาดนั้น

เขาจะไม่ยอมให้น้องสาวของเขาต้องทิ้งพรสวรรค์นี้ไปอย่างเด็ดขาด

ต่อให้ต้องกลายเป็นไอ้พี่ชายใจหมิพก็ตาม มือใหญ่จับเข้าที่คอเสื้อของน้องสาวก่อนจะกึ่งลากกึ่งจูงไปยังลานซ่อมที่เขาสร้างขึ้นมาเอง ที่นี้มีทั้งกระสอบทรายและต้นกล้วย แม้ว่าต้นกล้วยทุกต้นจะถูกเตะจนล้มไปเกือบหมดแล้ว แต่ใครจะสนใจเมื่อมันทำให้สมใจแข็งแรงขึ้น

‘วันนี้ถ้าเอ็งตั้งใจซ่อมดีๆ พรุ่งนี้ตอนเย็นข้าจะให้ไปเล่นกับเพื่อนในหมู่บ้าน’ คำพูดที่ดูเหมือนจะเป็นการอนุญาตอย่างใจดี ทำไมสมใจฟังแล้วเหมือนกำลังถูกกลั่นแกล้งของเด็กร้อยๆ ไร้ไม่รู้ แต่ในบ้านของเขามีสมจิตเป็นผู้ใหญ่เพียงคนเดียว ถึงจะไม่อยากทำขนาดไหนยังก็ต้องเชื่อฟัง แค่ว่าพรุ่งนี้เขาจะไม่ผิดสัญญา

เย็นวันรุ่งขึ้น

สมใจอยากตาย...

เด็กหญิงมองเพื่อนหญิงชายวัยเดียวกันด้วยสายตาเลือนลอย สมจิตให้เธอมาเล่นกับเพื่อนในหมู่บ้านก็จริง แต่ไม่ได้บอกว่าตัวเองจะตามมาด้วย เด็กในหมู่บ้านนี้ไม่มีใครที่ไม่กลัว ‘สมจิต จงจินตนาการเอาเอง’ สักคน

ฟังไม่ผิดหรอก พี่ชายของเธอชื่อ ‘สมจิต จงจินตนาการเอาเอง’ เป็นทั้งชื่อจริงที่มาเปลี่ยนเอาทีหลังและชื่อในวงการมวย เธอไม่รู้ว่าใครมันอุตริตั้งให้ แต่เดาว่าคนคนนั้นมันคงจะเกลียดสมจิตพอสมควร มีครั้งหนึ่งที่พี่ชายของเธอพยายามจะให้สมใจเปลี่ยนนามสกุลเดิมจาก ‘ไกลกระโทก’ เป็น ‘จงจินตนาการเอาเอง’ แต่โชคดีที่ทางอำเภอพอจะมองเห็นสีหน้าที่ดูยังงี้ก็โดนบังคับมาของเธอก็หาเหตุผลช่วยพูดจนสมจิตยอม

‘สมใจ กลับไปซ่อมมวยเถอะ เอาไว้วันหลังค่อยมาเล่นแล้วกันนะ’ สายรุ้ง เพื่อนสนิทที่เรียนห้องเดียวกันกับสมใจกระซิบ เดว่าคงจะรู้สึกเกร็งมากที่สมจิตตามมาขึ้นจ้องจนไม่กล้าเล่นอะไรแบบนี้

สมใจพยักหน้า รู้ตัวเองว่าชาตินี้หากยังมีสมจิตเป็นผู้ปกครองยังงี้

ก็คงจะไม่มีอิสระ ตอนนั้นเธออายุแค่สิบขวบ อยู่ในวัยที่ต้องเรียนหนังสือ และเล่นกับเพื่อน ถึงเธอจะโง่มากจนใครๆ บอกว่าไม่จำเป็นต้องไปโรงเรียนก็ได้ แต่เหตุผลหลักที่สนใจชอบไปโรงเรียนก็เป็นเพราะว่ามีแค่ช่วงเวลานี้เท่านั้นที่เธอไม่ต้องซอมนมว

สมจิตดูรู้เรื่องเมื่อเห็นว่าเด็กพวกนี้เล่นกันอย่างผินๆ ไม่กลัวแม่แต่จะหัวเราะ ในความคิดของเขาเด็กพวกนี้น่าจะจับไปซกมวให้หมด ให้สมกับที่เป็นอนาคตของชาติ แต่ช่างเถอะ ปล่อยให้เล่นกันอย่างไรสาระต่อไป ในขณะที่น้องสาวของเขาได้เป็นแชมป์มวโลกแล้วกัน

แล้วสองพี่น้องก็พากันกลับไปซอมนมวต่อ...

เมื่ออยู่ช่วงหนึ่งก่อนที่สนใจจะขึ้นชั้นมัธยมในที่สุดสมจิตก็มีคนรักและกำลังจะแต่งงาน วันแต่งงานของพี่ชายสนใจถึงกับร้องไห้จนทุกคนคิดว่าเธอหวังพี่ชายจนไม่ยอมให้เขามีครอบครัว แต่ใครบ้างจะรู้ว่าสนใจดีใจขนาดไหนที่ต่อไปสนใจจะมีครอบครัวแล้วไม่มาตั้งความหวังกับเธออีก

แต่ดีใจได้ไม่นานสนใจก็บังเอิญไปได้ยินเรื่องหนึ่งเข้า

'ฟิจิต แจ่มเป็นหมั่นจ๊ะ ขอโทษนะที่ไม่ได้บอกก่อน' แจ่มใส ภรรยาหมาดๆ ของสมจิตสารภาพขึ้นในเย็นวันหนึ่งที่สนใจเพิ่งกลับมาจากโรงเรียน สมจิตนิ่งไปก่อนจะลูบศีรษะภรรยา ใจหนึ่งสนใจก็นึกชื่นชมพี่ชายที่เป็นลูกผู้ชายตัวจริงขนาดนี้ แต่คำพูดต่อมากลับทำให้เธอตัวแข็งทื่อ

'ไม่เป็นไรแจ่ม เราเลี้ยงสนใจเป็นลูกก็ได้ ลูกพี่ต้องเป็นแชมป์มวโลกหญิง' ดวงตาของสมจิตมองขึ้นไปบนฟ้าอย่างมีความหวัง เขาไม่ได้หวังจะมีลูกมีหลานเยอะแยะ แต่ขอแค่ใครสักคนที่มีพรสวรรค์พอที่จะสานต่อความฝันของเขาให้สำเร็จ ไม่นานหลังจากนั้นสมจิตก็เปิดค่ายมวเล็กๆ ขึ้นในหมู่บ้านห้วยตำลึง...

'ค่ายจิงจินตนาการเอาเอง'

'ชื่อค่ายก็ปัญญาอ่อนแล้วสนใจเอ๊ย' สายรุ้งว่าในขณะที่กำลังหยิบขนม

ที่วางบนโต๊ะไม้เก่าๆ เข้าปาก สมใจกับสายรุ้งยังคงเป็นเพื่อนห้องเดียวกัน เพราะแต่ละระดับชั้นในโรงเรียนมีแค่ห้องเรียนเดียวเท่านั้น

จนขึ้นมัธยมศึกษาปีที่สองเพื่อนที่เรียนมาด้วยกันบางคนก็หายหน้าหายตาไป เลิกเรียนบ้าง มีสามีก่อนวัยอันควรบ้าง ดังนั้นตอนนี้ทั้งห้องเรียนก็มีนักเรียนแค่สิบเก้าคนเท่านั้น ผู้หญิงสิบสี่คน ผู้ชายห้าคน

เด็กในวัยนี้เป็นวัยที่เริ่มอยากรู้อยากเห็นและสนใจในเพศตรงข้าม สมใจกับสายรุ้งก็อยู่ในจำพวกนั้น และเด็กหนุ่มที่เป็นที่ชื่นชอบของสาวๆ ทั่วทั้งหมู่บ้านก็คือ 'ขจร' ลูกชายของผู้ใหญ่บรรเจิด

ขจรถือเป็นเด็กหนุ่มที่หน้าตาดีที่สุดในหมู่บ้านห้วยตำลึง ไม่ว่าจะเป็นเดินไปไหนก็มีตั้งแต่เด็กเล็กไปยันสาวใหญ่เหลียวหน้าเหลียวหลังมองถึงแม้ว่าเด็กหนุ่มจะตัวผอมแห้งไปสักหน่อย ทรงผมเหมือนหงอนไก่ที่พับไปด้านข้าง ที่มีไอศหวนพลาสติกสีเขี้ยวที่แถมมากับขนมติดกับสีผิวเข้มนราวกับวิลลี่ สมิธ และดูเหมือนเขาจะรู้ว่าตัวเองหน้าตาดี ไม่ว่าจะเป็นไปที่ไหนเด็กหนุ่มก็มักจะเอียงคอส่งสายตาให้สาวๆ เสมอ วันนั้นก็เช่นกัน เขาเห็นพวกผู้หญิงนั่งคุยกันอยู่ที่โต๊ะไม้ใกล้โรงอาหาร

ไม่ผิดที่เขาจะบริหารเสน่ห์สักหน่อย เมื่อคิดได้แบบนั้นเด็กหนุ่มก็ใช้มือเสยผมของตนให้รับกับแสงอาทิตย์ ทำให้เห็นภาพราวกับพระเอกในภาพยนตร์

'ไม่น่ามากินตรงนี้เลย ข้าจะอ้วกวะอีจ้จ' เพื่อนคนหนึ่งในกลุ่มพูดขึ้น
'บ้านมันไม่มีกระจกหรือไงวะ' เพื่อนอีกคนพูดเสริม

'ว่าไป เดี่ยวสมใจมันก็โมโหหรอก ไปว่าสุดที่รักของมัน' สายรุ้งว่าก่อนจะหันมามองสมใจพร้อมรอยยิ้ม ในโรงเรียนเล็กๆ แห่งนี้ทุกคนรู้กันหมดว่าสมใจชอบขจร จะว่าสายรุ้งปากโป้งก็คงไม่ผิด ตอนที่อยู่ชั้นประถมสมใจแอบบอกความลับอย่างเรื่องคนที่ชอบให้สายรุ้งฟัง พอวันรุ่งขึ้นก็รู้กันทั้งโรงเรียน...

แต่สมใจก็ไม่เคยโกรธเพื่อน นิสัยใจดีเยี่ยมอยู่ตลอดเวลาทำให้เพื่อนๆ สบายใจที่จะคบหาด้วย ท่าทางที่ใสซื่อ ดูแล้วเหมือนไม่มีอะไรอยู่ข้างในเลย ทำให้คนอื่นมองออกง่าย นั่นอาจจะเป็นเหตุผลที่ทุกคนชอบคบหากับสมใจ แม้อีกฝ่ายจะไม่ค่อยมีเวลามาเล่นด้วยก็ตาม

สมใจไม่ได้พูดอะไร ได้แต่ยิ้มอย่างขวยเขิน อาจจะเป็นตอนนั้นก็ได้ ที่เธอเริ่มชอบขจร ตอนที่เธอถูกสมจิตบังคับให้ไปว่ายน้ำฝึกความแข็งแรงในคลองอยู่ๆ เธอก็เป็นตะคริวเกือบจะจมลงไปใต้น้ำ ถ้าหากไม่ได้ขจรโยนกะละมังลงมา ตอนนั้นเธอคงตายไปแล้ว

ทุกวันนี้สมใจยังเก็บกะละมังพลาสติกสีชมพูใบนั้นไว้อยู่เลย...

ขจรเองก็เหมือนจะรู้ตัวว่าสมใจนั้นแอบชอบเขาอยู่ เด็กหนุ่มรู้สึกปลื้มปริ่มที่มีคนมาชอบ แต่คนหน้าตาระดับเขานั้นเหมาะกับผู้หญิงที่มีฐานะทางสังคมสูงกว่านี้ โอ้ประเภทอึดถือทัศนแบบสมใจเขาไม่เห็นว่าจะมีตรงไหนที่เหมาะสมกับตัวเอง อีกอย่างหลังจากจบมัธยมปลายพ่อผู้ใหญ่บรรเจิดก็จะส่งเขาเข้าไปเรียนในกรุงเทพฯ ถึงตอนนั้นเขาจะหาผู้หญิงที่เหมาะสมกับตัวเองแล้วใช้ชีวิตอันแสนสุขอยู่ที่กรุงเทพฯ ไม่กลับมาที่ห้วยตำลึงอีก

'เชื่อข้าเถอะสมใจ ถ้าเอาไ้อ์จระอะ เอ็งมีผัวเป็นกระสอบทรายดีกว่า' สายรุ้งว่าก่อนจะหัวเราะกับเพื่อนๆ คนอื่น สมใจไม่ได้ตั้งใจเอาคำพูดของเพื่อนมาคิดมาก สำหรับเธอขจรนั้นดีที่สุดแล้ว

เมื่อเริ่มเข้ามัธยมปลายสมใจก็ยังคงวนเวียนอยู่กับการซ้อมมวยเหมือนเดิม แต่ปีนี้พี่ชายของเธอตั้งใจจะส่งสมใจลงแข่งในสนามมวยวัดห้วยตำลึง ที่นี้มีนักมวยเก่งๆ จากจังหวัดอื่นๆ ลงแข่งกันเยอะ อาจจะเพราะบารมีชื่อเสียงของสมจิตที่เคยเป็นแชมป์ติดต่อกันถึงสามปีรวด ไม่ใช่เพียงแค่สนามมวยนี้เท่านั้น เขายังคว้าแชมป์อีกหลายรายการติดๆ กัน ทำให้ห้วยตำลึงโด่งดังในวงการมวยขึ้นมาได้

สมใจลงแข่งมวยหญิงอายุไม่เกินสิบเจ็ดปี คู่ต่อสู้เป็นหญิงสาวรุ่นราว

คราวเดียวกันจากต่างหมู่บ้านจำนวนประมาณสามคน เป็นวัยรุ่นที่ดูยังงี้ก็เหมือนคนไม่ได้กินข้าวมาสัปดาห์ อาจจะเป็นเพราะต้องลดน้ำหนักหรืออดนอนเพราะหิวจนนอนไม่หลับสมองก็ไม่แน่วใส

แต่แค่ไม่กี่ยกคู่ต่อสู้ของสมใจก็ลงไปนอนหมดแรง... ทั้งที่เธอยังไม่ได้ทำอะไรเลย

ผลคือสมใจชนะ เป็นแชมป์มวยวัดห้วยตำลึง สมใจทดลองสามวันสามคืน จากนั้นก็เริ่มส่งเธอไปชกมวยที่ต่างหมู่บ้าน ผลก็เหมือนเดิมคือสมใจเอาชนะได้ทุกงานตลอดเวลาสามปีจนกระทั่งจบมัธยมปลาย ซึ่งเป็นเวลาที่สมใจทนไม่ไหวอีกต่อไป

เธอจะไม่ชกมวยอีกแล้ว!!

พอวันที่...เธอจะเริ่มจากการเผาวมกับกระสอบทราย แต่พอจะเริ่มเผาเท่านั้นหญิงสาวก็รู้สึกตัวเองยังไม่ได้วางแผนอะไรสักอย่าง ถ้าปฏิบัติตอนนั้นสมใจก็จะรู้เรื่องแล้วต้องหาทางให้เธอกลับมาชกมวยอีกแน่

ไม่เอา!

"พู่นี่แล้วกัน" สมใจบ่นก่อนจะเก็บข้าวของที่เตรียมมาเผาเอาไว้ที่เดิม คือนี่เธอจะคิดแผนก่อน ถ้าไม่อยากถูกบังคับก็ต้องหนี แล้วจะหนีไปที่ไหน หนีไปหาใคร ต้องไปปรึกษาเรื่องนี้กับสายรู้แล้วค่อยลงมือทำจะดีกว่า

"พี่แจ่ม วันนี้ฉันขออนุญาตไปค้างบ้านรู้งนะจ๊ะ เดี่ยวรู้งมันต้องไปเรียนต่อ อีกหน่อยก็ไม่ได้เจอกันแล้ว" ตอนนั้นสมใจเป็นสาวเต็มตัวแล้ว แต่หน้าตากับเสื้อผ้ายังเลอะเทอะไปด้วยดินกับฝุ่น แจ่มใส่เห็นแล้วก็รู้สึกสงสารพยายามหาเสื้อผ้าสวยๆ ให้น้องสามีใส่ แต่ไม่นานสมใจก็ให้เปลี่ยนเป็นชุดเดิม บอกว่ามันไม่เหมาะที่จะชกมวย

"ได้ ไปสิ เดี่ยวพี่จะบอกพี่จิตมันเอง" แจ่มใส่ว่า

"ขอบคุณจ้าพี่แจ่ม" หญิงสาวกล่าวขอบคุณ ก่อนจะวิ่งไปหยิบเสื้อผ้า

ในห้องนอนยัดใส่กระเป๋าแล้วขึ้นจักรยานออกไปทันที พอนึกได้ว่าอีกไม่กี่วันสายรุ้งจะทยอยเก็บของย้ายไปอยู่หอพักที่กรุงเทพฯ แล้วก็ใจหาย

ไม่เชื่อว่าเพื่อนทุกคนในห้องจะได้เรียนต่อกันหมด มีแค่สี่ห้าคนเท่านั้นที่ได้เรียนต่อ สายรุ้งกับซอจก็เป็นหนึ่งในนั้น สายรุ้งเรียนเก่ง ไม่แปลกที่จะเข้ามหาวิทยาลัยแถวปริมณฑลได้ ส่วนซอจนั้นเพราะที่บ้านมีเงินจึงสามารถเข้าเรียนมหาวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพฯ ได้ ส่วนเธอที่เอาแต่ชกมวยไปวันๆ ก็ต้องติดอยู่ที่นั่นคนเดียว

"ไม่ยุติธรรมเลย... เธอไม่ได้ชกมวยสักหน่อย"

เมื่อมาถึงบ้านของสายรุ้งแล้วสมใจก็เริ่มปรึกษาเรื่องที่ตัวเองคิดเอาไว้ สายรุ้งนั่งคิดอยู่สักพักก็ถามเรื่องญาติของสมใจที่ชอบส่งพวกชนมมาให้กินที่ทำงานเป็นแม่บ้านอยู่ในกรุงเทพฯ บางทีวันหยุดยาวๆ ป้าสมทรงก็จะหอบเอาของกินเยอะเยอะมาจากกรุงเทพฯ แต่ระยะหลังนี้ไม่ได้มาเพราะอายุเยอะเลยเดินทางลำบาก

"เอ็งมีเบอร์โทรของป้าสมทรงไหมสมใจ"

"ไม่มีจ้ะ ป้าน่าจะเคยให้ไว้ แต่อยู่ที่พี่สมจิต" สมใจว่า

"แล้วพี่สมจิตเก็บไว้ที่ไหน"

"ไม่รู้เหมือนกัน" เห็นท่าทางสมองกลวงของสมใจแล้วสายรุ้งก็ได้แต่ถอนหายใจ ถ้าเกิดชาติหน้าต้องมาเป็นเพื่อนกันอีก ขอให้สมใจมันมีสมองมากกว่านี้นิดหน่อยก็ยังดี แต่อย่ามีมากเกินไปจนเธอเอาเปรียบไม่ได้แล้วกัน

"เออจ้ะ ต้องเอาเบอร์ป้ามาก่อน พรุ่งนี้กลับไปที่บ้านด้วยกัน ซ้ำว่าพี่สมจิตต้องมีเบอร์อยู่ในมือถืออ่ะ" ข้อสันนิษฐานของสายรุ้งทำเอาสมใจทิ้ง เธอไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าจะต้องหาเบอร์โทรศัพท์ของป้าสมทรงจากโทรศัพท์มือถือของสมจิต

เช้าวันรุ่งขึ้นสายรุ้งมาที่บ้านของสมใจ สมจิตกำลังจัดตารางการ

ซ่อมมว้ยให้น้องสาวด้วยท่าทางอารมณ์ดี ชื่อเสียงของสมใจตอนนั้นทำให้
ค่ายมว้ยของเขาเริ่มมีเด็กผู้ชายตัวผอมแห้งสามสี่คนมาซ่อมมว้ยที่นั่นแล้ว

"อ้าว เอ็งสองคนกินข้าวกันมาหรือยัง!" แจ่มใสตะโกนถาม

"กินมาแล้วจ้า" สายรุ้งตะโกนตอบ ก่อนจะมองขึ้นไปบนบ้านแล้วก็
เห็นสมจิตกำลังเขียนอะไรบางอย่างอยู่ที่โต๊ะ เมื่อสองสาวเดินขึ้นไปสายรุ้ง
ก็ไม่ลืมที่จะเหล่มองมือถือของสมจิตที่วางอยู่บนโต๊ะตอนนี้

"สมใจ เอ็งชวนพี่สมจิตลงไปข้างล่างหน่อย" สายรุ้งกระซิบ

"ทำไมล่ะ" สมใจกระซิบกลับ

"เออน่า ทำตามพี่ข้าบอก"

สมใจถอนหายใจเอือมใหญ่ อย่างเดียวที่จะทำให้สมจิตขยับตัวออกจาก
ตรงนั้นคือเรื่องซ่อมมว้ย เห็นสีหน้าจริงจังของพี่ชายแล้วเธอก็หนักใจ

"พี่สมจิต ฉันว่าจะให้พี่ดูท่าที่ฉันซ่อมมาหน่อย"

"อะ? เอ็งซ่อมมาหรือ ไหนล่ะ ลงไปข้างล่างเลย" สมจิตมักจะตื่นเต้น
ทุกครั้งที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับมว้ย ทุกคนรู้จุดอ่อนข้อนี้ดี รวมถึงสมใจเองก็ด้วย

เมื่อทางสะดวกแล้วสายรุ้งก็หยิบโทรศัพท์ของสมจิตขึ้นมา คนที่วันๆ
เอาแต่ชมมว้ยคงไม่ได้มีรหัสผ่านแน่ แต่พอสายรุ้งแตะที่หน้าจอเท่านั้นมัน
ก็ขึ้นว่าให้ใส่รหัสผ่าน!

ฉลาดขนาดนั้นเชียว! สายรุ้งหมดทางเลือกจึงตัดสินใจทำบางอย่าง

"พี่สมจิต ฉันยืมมือถือโทรหาแม่หน่อยนะ"

"เออ!" สมจิตตะโกนตอบ

"รหัสอะไรจ๊ะ"

จากนั้นสมจิตก็บอกรหัสผ่านโดยไม่ได้คิดสงสัยเลยว่าอีกฝ่ายมีแผน
สมใจทิ้งในหัวพริบของสายรุ้ง หากเป็นเธอก็คงจะคิดไม่ออกแน่ว่าจะ
ทำอย่างไร

สายรุ้งยิ้มกริ่มเมื่อเห็นรายชื่อ 'ป้าสมซง' อดขำไม่ได้ที่เจ้าของมือถือ

สะกดชื่อป่าแท้ๆ ผิดแบบนี้ หลังจากที่ยังอยู่สักครู่เธอก็รีบเอามือถือของตัวเองถ่ายรูปเบอร์โทรศัพท์ของป่าสมทรงเอาไว้แล้วก็รีบลากลับบ้านทันที

วันรุ่งขึ้นสมใจไปที่บ้านของสายรุ้งเพื่อจะโทรหาป่าสมทรงด้วยกัน ในช่วงเวลาที่รอสายเป็นช่วงเวลาที่สมใจแทบจะหยุดหายใจ นี่จะเป็นการกระทำที่บ้าบิ่นที่สุดที่เธอเคยทำมาเลยทีเดียวนะ

"ฮัลโหล" ปลายสายรับแล้ว

"ฮัลโหล ฉันขอสายป่าสมทรงหน่อยจ้ะ" สมใจว่า

"ฉันนี่แหละจ้ะ จากไหนล่ะ"

"ป่าสมทรงหรอจ๊ะ นี่ฉันสมใจนะ น้องพี่สมจิต"

"อ้าว! สมใจ เอ็งเองหรอหรอ ข้าเพิ่งบอกสมจิตมันอยู่เชื่อว่าให้เอ็งมาเที่ยวที่กรุงเทพฯ บ้าง มาอยู่บ้านคุณนายดวงก็ได้ คุณนายใจดี" น้ำเสียงของป่าสมทรงทำให้สมใจคลายความกังวลไปได้เยอะ สิ่งที่เธอกลัวที่สุดคือกลัวว่าป่าสมทรงจะจำเธอไม่ได้หรือไม่ก็ไม่อยากให้ไปอยู่ด้วย

"ฉันก็อยากไปจ้ะ แต่ไม่รู้ว่าจะไปอยู่ที่ไหน"

"แล้วนี่เบอร์ใคร ป่าส่งข้อความไปให้เอ็งที่เบอร์นี้ได้ไหมล่ะ" สิ้นเสียงของป่าสมทรงสมใจก็หันไปกระซิบถามเพื่อนว่าได้ไหม เมื่อเห็นสายรุ้งพยักหน้าเธอก็รีบบอกกับปลายสายว่าได้

"รอแป๊บนะ" พูดจบป่าสมทรงก็วางสาย ก่อนที่ไม่นานข้อความระบุที่อยู่กรุงเทพฯ ของป่าสมทรงจะส่งมา สายรุ้งชะงักงันมาตุ๊กก็เห็นที่อยู่ถูกส่งมาแล้ว หญิงสาวเบิกตากว้าง ไม่รู้จะหงุดหงิดหรือจะหัวเราะดี เพราะชื่อที่อยู่ของคนกรุงเทพฯ นี่มันแปลกเกินไป

บทที่ 2

แดน เนรมิต

"เสร็จแล้วใช่ไหมคะคุณแดน" เสียงของสมทรงถามเจ้านาย

"อืม น่าจะมากถูกแล้วล่ะ"

"ขอบคุณมากค่ะ" สมทรงยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ เธอเคยถามเรื่องที่จะให้
สนใจมาอยู่เพื่อเรียนต่อในกรุงเทพฯ หลายครั้ง แต่สมจิตก็รับปฏิเสธ
บอกว่าสนใจอยากเป็นนักมวยอยู่ที่หมู่บ้านและไม่อยากเรียนต่อ เธอเองก็
เป็นแค่นักเต้นรำที่นั่นจึงไม่กล้าที่จะพูดอะไรมา วันนี้นี่สมใจติดต่อนางเองทำให้
เธอตั้งใจมาก พอต้องส่งที่อยู่ไปให้หลานสาว มองซ้ายมองขวาก็ไม่มีใคร
นอกจากลูกชายคนโตของเจ้าของบ้านที่กำลังนั่งอ่านหนังสือ ฟังเพลง แล้ว
ก็เล่นเกมไปพร้อมกัน ดูท่าทางไม่ค่อยยุ่งเท่าไรเธอจึงตัดสินใจเอ่ยปาก
ขอความช่วยเหลือให้พิมพ์ที่อยู่ของบ้านไปให้หลานสาวหน่อย

"ครับ" ชายหนุ่มตอบคำเดียวก่อนจะหันไปทำกิจกรรมที่ค้างคาต่อ
เสียงเพลงดังคลอไปกับเสียงทีวี เมื่อหน้าจอโทรทัศน์กำลังขึ้นดาวนัโหลด
ชายหนุ่มก็ก้มหน้าอ่านหนังสือ พอเริ่มเล่นเกมเขาก็หยุดอ่านหนังสือแล้ว
เล่นเกมต่อ สมทรงเป็นคนเก่าคนแก่ของบ้าน เห็นภาพผิดปกติแบบนี้
จนชินเสียจนลืมไปว่าคงไม่มีมนุษย์บ้านไหนทำแบบนี้

กระทั่งเสียงโทรศัพท์ของเขาดังขึ้น...

สมทรงเดินไปหยิบโทรศัพท์มือถือของเจ้านายทันทีแล้วกดปิดเสียง ก่อนที่จะเดินออกไปทำงานในครัวต่อก็ไม่ลืมหันมาบอกอีกฝ่ายว่า "ป่า ปิดเสียงให้แล้วนะคะ สี่ทุ่มคุณแดนอย่าลืมโทรกลับนะ"

"ครับ"

ลูกชายคนโตของบ้านคนรวยหลังนี้ชื่อ 'แดน' เนญๆ เป็นทั้งชื่อเล่น และชื่อจริง เมื่อตอนยังเด็กคุณนายดวงผู้เป็นมารดาเคยตั้งชื่อจริงเอาไว้ ยาวเหยียดว่า 'แดนเนรมิต' แต่ถูกเปลี่ยนในภายหลังเพราะผู้เป็นบิดารับไม่ได้ และเขาเป็นจิตแพทย์ชำนาญการด้านจิตเวชศาสตร์ทั่วไป

ในบ้านหลังนี้นอกจากแดนแล้วยังมีความฝันหรือ 'คุณดรีม' เป็นน้องสาวของแดน คุณนายดวงผู้เป็นมารดาของทั้งสองคือเจ้าของบ้าน สามี ของคุณนายดวงเสียชีวิตไปเมื่อสิบกว่าปีก่อน ดังนั้นบ้านหลังนี้จึงมีเจ้านายแค่สามคน นอกนั้นก็แค่แม่ครัวกับคนงานในบ้าน สมทรงเป็นคนเก่าแก่ที่สุด อยู่ทำงานที่นี่ตั้งแต่แดนเพิ่งเกิด จะเรียกว่ากลายเป็นญาติผู้ใหญ่ไปแล้วก็ได้

ถึงคนบ้านนี้ไม่มีใครปกติ แต่ก็ใจดีมาก

แต่ว่าไม่ปกติยังไงนะหรือ

"คิกๆ" สมทรงได้ยินเสียงหัวเราะแหลมดังมาจากทางห้องนั่งเล่น เมื่อหันไปมองก็เห็นเจ้านายของบ้านคือคุณนายดวงกำลังนั่งเล่นโทรศัพท์มือถืออยู่บนโซฟา ถึงจะอายุมากแล้ว แต่คุณนายก็ยังก้าวทันเทคโนโลยีเสมอ หลายคนอาจจะคิดว่าเป็นเพราะคุณนายดวงเป็นนักธุรกิจจึงต้องใช้ของพวกนี้เป็นเรื่องปกติ แต่เดาว่าคงไม่มีใครหัวเราะแบบนี้กับเรื่องงานแน่

"เอ่อ รับน้ำไหมคะคุณนาย" สมทรงถาม

"คิกๆ" เสียงหัวเราะของอีกฝ่ายทำหน้าที่เหมือนรหัสลับ

"อ้อ สี่ครั้งหมายถึงไม่เอา" สมทรงพึมพำกับตนเองก่อนจะเดินออกไป ช่วงเวลาหลังเลิกงานของคุณนายดวงจะไม่มีใครกล้าเข้าไปเข้าชี้ถามอะไรทั้งนั้น ทำให้แค่ทนฟังเสียงประหลาดเท่านั้น

"ดูก็รู้แล้วอะ คนนี้เมะ* คนนี้เคะ** น่ารักอะไรแบบนี้" เสียงของคุณนายดวงยังคงพึมพำไปเรื่อยเปื่อย ยังดีที่ช่วงนี้ความผันไปเมืองนอกไม่อย่างนั้นพวกแม่บ้านคงจะต้องนอนอย่างรันทดแน่เพราะสองแม่ลูกจะร้องโอเปร่ากันทั้งคืน

อันที่จริงชีวิตคนที่ทำงานในบ้านหลังนี้ก็ไม่ได้น่าสงสารไปเสียหมด ที่นี้เงินเดือนเยอะกว่าที่อื่น ยิ่งอยู่มานานก็มีสวัสดิการให้ มีวันหยุดพักผ่อน ถ้าใครมีลูกมีหลานคุณนายดวงก็สนับสนุนทุนการศึกษาอย่างเต็มที่

พอถึงเวลาสี่ทุ่มแดนนก็เลิกเล่นเกม ฟังเพลง และอ่านหนังสือ เมื่อเดินออกมาก็เห็นมารดากำลังนั่งหัวเราะคนเดียวเหมือนทุกวัน ปีนี้อายุสามสิบสองแล้ว มารดาของเขาก็อายุห้าสิบกว่า แต่ทุกวันนี้กลับดูเหมือนหญิงสาวอายุสิบแปด

ว่ากันว่าภายในจิตใจของมนุษย์ทุกคนมีความผิดปกติซ่อนอยู่กันทั้งนั้น แต่ดูแล้ว...

ไม่น่าเกี่ยวกับอาการทางจิตหรอก แคร์สนิยมส่วนตัว

"อ้าว! ลูกแดนเนรมิต"

"แดนเนญจ ครับ"

"เคะ แดนเนญจ ฟรุ้งนี้แม่ว่าจะชวนหมอฟีมากินข้าวที่บ้าน" คุณนายดวงว่า

แดนหันหน้าไปมองมารดาครึ่งหนึ่ง ก่อนตัดสินใจที่ไม่พูดอะไรมากไปกว่าคำว่า "ครับ"

คุณนายดวงยิ้มกริ่ม...

* เมะ มาจากเซเมรุ (Semeru) เป็นคำในภาษาญี่ปุ่น แปลว่าไฟมီး รุก ในที่นี้หมายถึงผู้ชายที่รับบทบาทเป็นฝ่ายรุก

** เคะ มาจากอุเครุ (Ukeru) เป็นคำในภาษาญี่ปุ่น แปลว่าต้งรับ ในที่นี้หมายถึงผู้ชายที่รับบทบาทเป็นฝ่ายรับ

"แดนชวนให้แม่หน่อยสิ นั่งรถมาด้วยกันเลย" เห็นรอยยิ้มมีเสน่ห์ของมารดาเขาก็พอจะเดาได้ว่าอีกฝ่ายกำลังคิดจะทำอะไร เรื่องนี้เป็นเรื่องน่ากังวลอย่างหนึ่งของผู้หญิงสมัยนี้ที่ชอบนั่งดูผู้ชายสองคนหัวเราะกัน แล้วตอนนี้มันก็กำลังลามมาถึงผู้หญิงวัยกลางคนที่ช็อคดวงแล้ว ซึ่งผู้หญิงคนนั้นดันเป็นมารดาของเขา

มันอาจจะเป็นเรื่องดีสำหรับคนที่พอใจในเพศเดียวกัน แต่เขาไม่ได้ชอบผู้ชายสักหน่อย

"หมอพี่ย้ายโรงพยาบาลไปแล้วครับ"

"วันก่อนแม่โทรไปถามยังอยู่นะ"

"ช่วงนี้ไม่ค่อยว่างหรอกครับ งานเยอะ"

"อ๊วย สนุกกันน่าดูเลยนะ รู้ตารางงานกันด้วย" คุณนายดวงหรีตาแล้วยิ้มประหลาด โชคดีที่เธอหน้าตาดีถึงได้คลอดลูกชายที่หล่อขนาดนี้ออกมาได้เฮ้อ...คนหล่อก็ต้องคู่กับคนหล่อ

หมอพี่นี่ละเหมาะที่สุดที่จะเป็นลูกสะใภ้

แดนสายหน้าด้วยความระอาก่อนจะรีบขึ้นไปยังห้องนอน วันนี้เขามีหลายสายต้องโทรกลับ สายไหนไม่รับก็ช่างหัวมัน แต่ที่แน่ๆ หากมีสายของหมอพี่เขาจะไม่โทรกลับแน่นอน

รู้สึกตะขิดตะขวงใจแปลกๆ

อ้อ...มีอีกคน ครั้งล่าสุดที่โทรมาก็พูดจาไม่รู้เรื่อง

'หมอๆๆ ฉันท้อง ฉันว่าฉันท้อง ทำยังไงดี บอกใครก่อน เฮ้ย ฉันเพิ่งบอกหมอคนแรกนี่หว่า จริงๆ ฉันต้องบอกผัวฉันก่อนปะ...'

จำได้ว่ายังไม่ทันจบประโยคดีแดนก็กดวางสายทันที ผู้หญิงบ้าคนนั้นเป็นภรรยาของคนไข้ของเขา เป็นคนประสาบที่ชอบโทรมาปรึกษาตั้งแต่เรื่องซากกะเบือยันเรือรบ ขนาดแต่งงานแต่งงานไปแล้วก็ยังไม่หยุดวุ่นวายแล้วยังมาโมเมว่าเป็นเพื่อนสนิทกับเขาอีก ประกาศไปทั่วโรงพยาบาล

จนคนแอบไปลือกันว่าเขาไปเป็นชู้กับเมียชาวบ้าน
พอกันที! นึกได้แล้วกับลือกซะเลย

เช้าวันรุ่งขึ้นแดนไปทำงานด้วยความไม่สบายใจนัก บางทีเขาคง
ต้องหาคนโดย อยู่เหมือนคนอื่นบ้างจะได้ไม่ต้องกลับมาเจอกับสถานการณ์
กดดันจากที่บ้าน ลูกชายคนอื่นคงถูกบังคับให้หาผู้หญิงที่จะแต่งงานด้วย
แต่บ้านเขาต้องหาเมียเป็นผู้ชาย

"ว่าไงเสื่อแดน" เสียงทักของชายหนุ่มคนหนึ่งดังขึ้นพร้อมรอยยิ้มที่
เหมือนฤดูใบไม้ผลิของอีกฝ่าย หมอผีระเป็นกุมารแพทย์หนุ่มหน้าตาดี
ขวัญใจสาวแท้อและสาวเทียมในโรงพยาบาล อายุห่างกับเขาเพียงแคปีเดียว
พวกเขาไม่ได้เรียนมหาวิทยาลัยเดียวกันเลยคิดว่าไม่จำเป็นต้องเรียกใครที่
ใครน้อง ปกติแดนเป็นคนที่ไม่สนิทกับคนยาก แต่เพราะหมอผีระเป็นคนที่
สนิทกับคนอื่นง่ายหรือบางทีอาจจะง่ายเกินไป คนเกือบทั้งโรงพยาบาลจึง
เป็นเพื่อนของหมอหนุ่มหมดตั้งแต่ผู้อำนวยการยัน ภารโรง.

"ต้องรีบไปนั่งสมาธิ" แดนพูดขึ้นมาหัวนง

"อย่าเครียดดิ แม่นายก็พูดไปนั่นแหละ อีกอย่างเรื่องนี้ก็ตกลงจะตาย
ไม่ต้องเกร็ง" คำพูดของผีระบ่งบอกชัดเจนว่าเขารู้เรื่องที่คุณนายดวง
พยายามทำอยู่ตลอด มันเป็นเรื่องตกลงของคนทั้งโรงพยาบาลเลยก็ว่าได้
เขาเองก็อยากจะทำด้วยถ้าไม่ได้รู้สึกเอือมระอาจนเกินไป

"ยังวันนี่ก็ติดรถกลับไปด้วยละ ต้องไปทานข้าวกับแม่สามี่ อ่าๆๆ"
ผีระทิ้งระเบิดไว้ลูกใหญ่ก่อนจะรีบเดินแยกออกไปอย่างรู้งาน ไม่บอกก็รู้ว่า
คุณนายดวงโทรไปชวนเองแน่ๆ

เย็นวันนั้นเองที่เขาตัดสินใจไปนอนโรงแรม อีกหนึ่งสัปดาห์ต่อมา
ก็ซื้อคอนโดย โกล์์โรงพยาบาลที่ทำงานแล้วกลับบ้านเดือนละสองครั้งเพื่อ
สุขภาพจิตที่ดี แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังต้องเจอกับคนไข้ที่มีสุขภาพจิตไม่ดี

เท่าไรอยู่ทุกวัน

"ฉันรู้สึกเหมือนถ้ากินข้าวไปแค่เม็ดเดียวน้ำหนักก็จะขึ้นค่ะ" คนใช้คนหนึ่งกำลังเล่าเรื่องราวของตัวเอง เรื่องนี้เป็นเรื่องปกติที่เป็นกันเยอะในหมู่ผู้หญิงที่กลัวอ้วน

"อโนเร็กเซีย"* แดนพุดขึ้น

"คือฉันไม่ได้มีปัญหาทางจิตใช่ไหมคะ"

"เป็นโรคทางจิตชนิดหนึ่งครับ เดี่ยวผมส่งรายงานกลับไปให้หมอที่ส่งคุณมาเอง ต่อจากนี้ต้องไปฟื้นฟูร่างกาย ปรีksenักโภชนาการว่าคุณควรต้องทานอะไรเพิ่มบ้างแล้วค่อยมาบำบัด" พุดจบเขาก็ก้มหน้ามองแฟ้มประวัติของหญิงสาว เธอผอมจนเหมือนมีแต่หนังหุ้มกระดูก ดูแล้วอาจจะไม่ได้กินข้าวมาหลายมื้อ

"ฉันมาบำบัดกับหมอไม่ได้หรอกค่ะ" คนใช้สาวว่าพร้อมส่งสายตาหยาดเอ๋มให้ ตอนแรกเธอมาโรงพยาบาลเพื่อตรวจร่างกาย แต่ก็ถูกไล่ให้มาแผนกจิตเวชเพราะไม่ยอมกินอาหาร รู้สึกโมโหนิดหน่อยเพราะตัวเองคิดว่าแค่ไม่กินอาหาร ไม่ต้องถึงขนาดให้เธอมาพบจิตแพทย์ก็ได้

แต่ตอนนี้อายากอยู่นานๆ เลย ขอบอก

"ผมไม่ได้เชี่ยวชาญทางด้านนี้" ชายหนุ่มว่า

"แล้วหมอเชี่ยวชาญทางด้านไหนคะ"

"ผมรักษานักโทษที่มีการทางจิตนะครับ พวกฆาตกรต่อเนื่อง" พอดหมอหนุ่มพุดจบหญิงสาวตัวผอมแห้งก็หุบปากสนิท ดูเหมือนเธอจะไม่รู้ว่าการรักษานักโทษที่มีการทางจิตนั้นต้องเป็นจิตแพทย์ชำนาญการทางนิติจิตเวช ซึ่งเขาไม่ใช่จิตแพทย์ที่ชำนาญการในด้านนั้น หญิงสาว

* อโนเร็กเซีย (Anorexia) คือโรคกลัวอ้วน จัดอยู่ในกลุ่มโรคที่มีพฤติกรรมการกินผิดปกติ (Eating Disorder) ในที่นี้หมายถึงคนที่มีน้ำหนักตัวต่ำกว่าเกณฑ์เพราะวิตกกังวลเรื่องการกินอยู่เสมอ เป็นโรคทางจิตที่ส่งผลต่อร่างกาย ทำให้ร่างกายขาดสารอาหารอย่างรุนแรง

กล่าวอำลาหม้อย่างสุภาพ ไม่กล้าทำท่าทางก้อรกก้อตักอีก

เมื่อถึงเวลาพักเขาก็เดินออกมาจากห้องตรวจ พอเห็นสมทรงยืนยิ้มอยู่ก็ขมวดคิ้วแน่น เขาไม่ได้กลับบ้านสักพักแล้ว การที่สมทรงมาหาถึงโรงพยาบาลแบบนี้แสดงว่ามารดาของเขาคงจะส่งมาแน่

"ผมยังไม่พร้อมกลับบ้าน" ชายหนุ่มพูดทันทีที่หญิงวัยกลางคนเดินเข้ามาหา สมทรงยิ้มเพราะเข้าใจดีว่าทำไมแดนถึงไม่กลับบ้าน ปัญหาพวกนี้เหมือนจะเป็นเรื่องเล็กน้อยแต่จริงๆ แล้วกลับไม่ใช่ คนที่ถูกมารดากรอกหูทุกวันว่าให้หาลูกสะใภ้เป็นผู้ชายคงจะมีความเครียดสะสมแน่

"ป้าเอามาให้ค่ะ คุณแดนออกมาแล้วไม่เอาอะไรออกมาเลย คุณนายเป็นห่วงมาก บอกว่าไม่เป็นไรถ้าคุณแดนยังไม่อยากกลับบ้าน แต่ถ้าเหงาคุณนายอนุญาตให้หม่อป้ามานอนคุยเป็นเพื่อนได้ค่ะ" พุดจบสมทรงก็อยากตีปากตนเอง แต่เพราะคุณนายสั่งให้บอกแบบนี้ห้ามตกหล่นจึงได้แต่พุดเสียงเบาจนคนอื่นแทบจะไม่ได้ยิน

แดนไม่ได้พูดอะไร แต่ส่งบางอย่างให้สมทรงแทน นั่นคือโบรชัวร์ของแผนกจิตเวช ตอนแรกเขาแค่คิดว่ามารดาคงจะชอบเรื่องนี้เป็นรสนิยมส่วนตัว แต่ตอนนี้มันอาจจะกลายเป็นอาการหมกมุ่นไปแล้วก็ได้ น่าเป็นห่วง..."

"เอาไปให้คุณแม่นะครับ"

สมทรงมองสิ่งที่อยู่ในมือสลับกับเจ้านายหนุ่มแล้วถอนหายใจ คุณแดนเองก็ไม่เห็นจะเหมือนพวกชายรักชายตรงไหน คนเป็นแม่เองก็เหลือเกินที่มีความคิดแปลกๆ แบบนี้

"ช่างเถอะค่ะ คุณแดนกินข้าวกินปลาบ้างหรือเปล่าคะ ทำผมพอมลงแบบนี้" ในที่สุดสมทรงก็หันมาสนใจสุขภาพของแดน เธอนึกเป็นห่วงอยู่เสียว่าคุณแดนของเธอจะต้องนั่งอ่านหนังสือหรือไม่ก็ทำอะไรสักอย่างจนไม่ค่อยได้กินข้าวแน่ๆ

"ผมก็กินข้าวอยู่นะ แต่ปลายังไม่ได้กิน" เขาว่า

เสียงพยายาลหัวเราะกันคิกคัก ทว่าไม่ใช่เพราะมุกนั้นตลกอะไร แต่เพราะความผิดของมุกกับหน้าตายของหมอแดนต่างหาก ถึงจะเหมือนคนสติไม่ค่อยสมบูรณ์ประกอบ แต่ด้วยความหล่อและรวยทำให้พยายาลสาว ๆ เห็นว่าเป็นเรื่องน่ารักน่าชังแทน

"ป้าเอากับข้าวมาด้วย" สมทรงยื่นกล่องข้าวที่เตรียมมาให้กับชายหนุ่ม

"ขอบคุณครับ เอาไว้ถ้าคุณแม่อาการดีขึ้นแล้วผมจะกลับบ้านนะครับ"

"นานหน่อยนะคะคุณแดน" อีกฝ่ายยิ้มแห้งๆ

บทที่ 3

งานหนักต้องมา

สิ่งที่ทำให้สนใจตัดสินใจที่จะทิ้งห้วยต่ำลิ่งไปได้มีอยู่สามเหตุผลใหญ่ๆ อย่างแรกคือเธอไม่อยากชกมวย อย่างที่สองคือเธออยากตามสายรุ้งกับซอร์ไป เพราะอีกคนก็เพื่อนสนิท อีกคนก็หนุ่มที่ชอบ ส่วนอย่างสุดท้ายก็เหมือนกับอย่างแรกคือไม่เอามวย! ไม่เอาอีกต่อไปตลอดชีวิตนี้!!

"ความจริงเอ็งก็เก่งนะสนใจ จะทิ้งไปจริงๆ เหรอวะ" สายรุ้งถามย้ำกับเพื่อน

"ไม่เอานะรุ้ง ยอมตายดีกว่าให้ชกมวยอีก"

"เอาเถอะ แล้วแต่เอ็ง มากลุ่มใจเรื่องนี้ดีกว่า ที่อยู่ที่ป่าเอ็งส่งมาข่าวว่า มันไม่มีอยู่บนโลกแน่ๆ"

"อาจจะก็ได้ คงหาไม่ยากหรอก ไปถึงแล้วเราก็ถามคนแถวนั้นเอา" สมใจพูดอย่างยิ้มแย้ม ทั้งเธอและสายรุ้งต่างไม่เคยเข้ากรุงเทพฯ มาก่อน มหาวิทยาลัยที่เพื่อนของเธอจะไปเรียนนั้นก็อยู่แถบปริมณฑลซึ่งสายรุ้งเองก็มีญาติอยู่ที่นั่นเลยรู้สึกว่าได้ไปได้ ไม่น่าจะหลงทาง แต่ในกรุงเทพฯ นั้นไม่รู้ว่าจะเหมือนกันหรือไม่

คล้ายๆ กันแหละมั้ง...

สมใจวางแผนที่จะออกจากห้วยต่ำลิ่งพร้อมกับสายรุ้ง เธอทยอยเอาเสื้อผ้ามาเก็บที่บ้านเพื่อน ระหว่างนั้นก็ยังคงต้องซ่อมมวยทุกวันไม่ให้สมจิตรู้สึกสงสัย

"วันนี้วิ่งเสร็จแล้วเอ็งไปเตะต้นกล้วยตรงริมน้ำต่อ" สมจิตสั่งน้องสาว การไปเตะต้นกล้วยที่ว่่านั้นคือการเตะจนกว่าต้นจะล้ม เธอไม่รู้เหมือนกันว่ามันเป็นการฝึกประเภทไหน ไอ้ที่ทำอยู่เขาเรียกว่าการตัดไม้ทำลายป่า ไม่ใช่หรือไง

"พี่จิต ลุงเจ็ดบอกว่าถ้าตงกล้วยนั้นล้มเตียนอีกที ลุงเจ็ดจะไล่พี่ออกจากหมู่บ้านแล้วนะ" แจ่มใสเตือน สมจิตชอบไปทำลายต้นกล้วยทุกต้นในหมู่บ้าน จะเว้นไว้ก็แต่ต้นกล้วยผูกผ้าสามสีที่ชาวบ้านไปกราบไว้บูชาขอหวย ถึงแม้จะไม่มีใครเคยถูกหวยหรือพิสูจน์ได้ว่าต้นกล้วยนั้นแตกต่างจากต้นอื่นอย่างไรก็ตาม

"อะ? พูดยังไงได้ยังไงวะ ให้มันรู้หน่อยว่าใครเป็นคนสร้างชื่อเสียงให้หมู่บ้าน แซ่ม้ามวยโลกอย่างสมจิตจะไปอยู่ที่ไหนก็ได้โว้ย" ที่สมจิตหยิ่งผยองได้อย่างทุกวันนี้ก็เพราะถือว่าตัวเองเป็นคนทำให้ห้วยต่ำลิ่งเป็นที่รู้จักในวงการมวยโลก อันที่จริงแจ่มใสก็ไม่แน่ใจในเรื่องนี้นัก หากสามีของเธอถึงระดับโลกจริงจะมาเปิดค่ายมวยอยู่ห้วยต่ำลิ่งเพื่ออะไร

"อ้แค่ต้นกล้วยต้นสองต้น" สมจิตเบะปาก

"สมใจมันเตะล้มไปเป็นร้อยต้นแล้วมั้ง กระสอบทรายก็มีจะให้ไปเตะต้นกล้วยทำไม" ผู้เป็นภรรยาว่า เธออดที่จะสงสารน้องสามีไม่ได้ สมจิตบ้าอำนาจ เอาแต่ใจ ส่วนสมใจเป็นเด็กง่าย ไม่มีปากมีเสียง โดนสมจิตบังคับแบบนี้มาตั้งแต่เด็กสักวันเธอกลัวว่าจะเตลิดเอา

"แจ่ม เอ็งไม่เข้าใจหรอก นี่มันวิถีนักมวย" เขาหันมาพูดกับภรรยา ก่อนที่จะชี้นิ้วสั่งสมใจต่อ หญิงสาวยิ้มให้พี่ชายบางๆ ก่อนจะกระตือรือร้นวิ่งออกไป วันนี้จะเป็นวันสุดท้ายแล้วที่เธอจะทำตามที่พี่ชายบอก หลังจาก

วันนี้ไปสมจิตจะไม่ได้เห็นหน้าเธออีกจนกว่าจะถึงวันที่เธอเอาชนะใจขจร และแต่งงานกันได้

ใช่แล้ว! ความฝันของเธอไม่ใช่การเป็นนักมวยหรืออะไรอย่างอื่นที่ยิ่งใหญ่กว่านั้น แต่เธออยากจะเป็นศรีภรรยาที่ดีเหมือนนางเอกในละครเท่านั้นเอง แล้วพระเอกของเธอก็คือ 'ขจร' ผู้ชายที่หล่อที่สุดในหมู่บ้านและในสายตาของสมใจ

หญิงสาววิ่งออกไปตามพี่ชายสั่ง ไม่นานก็ถึงริมน้ำ เธอเห็นต้นกล้วยเล็ก ๆ ที่เพิ่งเติบโตได้ไม่นานแล้วก็สายหน้า ต้นไม้ต้นเล็กแค่นี้เตะที่เดียวก็ล้มแล้ว ถ้าจะสร้างความแตกตื่นหน่อยก็ต้องเตะต้นที่ใหญ่กว่านี้ ซึ่งก็มีอยู่ต้นเดียวคือต้นที่ชาวบ้านมาขอหวนนั้นแหละ

"อาวอะ!" สมใจจัดการดึงผ้าสามสีออกแล้วล้มต้นกล้วยนั้นด้วยการเตะในครั้งเดียว เธอดึงต้นกล้วยออกจากดินแล้วจัดการลากมันออกมาเรื่อยๆ จนถึงถนน เพราะริมน้ำที่ต้นกล้วยต้นนี้อยู่มันต้องเดินเข้าไปลึกพอสมควรกว่าจะมีคนเห็นแล้วเอาไปฟ้องผู้ใหญ่บ้านก็อาจจะใช้เวลานาน เอาไว้ที่ถนนตรงนี้เป็นเรื่องที่ถูกต้องที่สุด

ไม่ค่อยใจแข็งเท่าไหร่ออก...

จากนั้นสมใจก็วิ่งไปเอากระเป๋ที่บ้านของสายรุ้ง การจะนั่งรถจากหมู่บ้านเข้าไปในตัวเมืองนั้นมีแค่รถสองแถวในตลาดแค่คันเดียว แล้วคนขับรถสองแถวคันนั้นดันเป็นเพื่อนของสมจิตอีกต่างหาก ถ้าสมใจนั่งรถออกไปด้วย สมจิตจะต้องรู้แน่ ดังนั้นเธอจึงต้องเบี่ยงเบนความสนใจของทุกคนไปที่สมจิต

หลังจากได้กระเป๋ามาแล้วสมใจก็รออยู่นานเพื่อให้มันใจว่ามีคนมาเห็น ขากต้นกล้วย คนแรกๆ เห็นแล้วก็เดินจากไป ไม่มีใครสนใจว่าขากต้นกล้วยนี่คืออะไร

"ใกล้ล้อยกระแทกแล้วเหวอะ" เสียงพวกคนแก่บ่นก่อนจะเดินผ่านไป
สมใจถอนหายใจ เหมือนเธอจะลืมนะอะไรไป ต้นกล้วยธรรมดาพวก
ชาวบ้านไม่มีทางสนใจแน่ เธอวิ่งกลับไปเอาผ้าสามสีที่ทิ้งเอาไว้ริมน้ำมา
ผูกที่กลางลำต้นแล้วไปแอบมองอยู่ด้านหลัง

พอชาวบ้านมาเห็นก็รีบเรียกคนอื่นมาดู ท่าทางแตกตื่นกันใหญ่
ใครกันที่บังอาจมาทำลายแหล่งขอหอยของชาวบ้านอย่างนี้ จากนั้นสมใจ
ก็รีบแสดงตัว

"เกิดอะไรขึ้นล่ะ อ้า! ใครกันทำแบบนี้ ไม่ไว้หน้าผู้ใหญ่เลยนะจ๊ะ"

"นี่สมใจ เอ็งเห็นบ้างไหมว่าใครไปแกะริมน้ำบ้าง"

"ไม่มีนี่จ๊ะ เอ๊ะ! แต่ก็มีพี่สมจิตคนเดียวที่ไปซ่อมมวย แต่พี่สมจิต
คงไม่ทำอะไรพิเรนทร์แบบนี้หรอกจ้ะ" สมใจทำท่าทางมีพิรุณจนสายรุ้ง
ที่ตามมาดูด้วยถึงกับกุมขมับ อยู่ดีๆ ก็ไปพูดเสียยืดยาวเหมือนกำลัง
ยัดข้อมูลอย่างนั้น ใครจะเชื่อกันล่ะ

"อ้อ ไอ้สมจิตนี่เอง ไปพวกเรา ถูต้นกล้วยไปด้วย ทำให้มันรู้ว่ามี
บาปหนักแค่ไหน!" ว่าแล้วพวกชาวบ้านก็พากันเดินไปทางบ้านของสมจิต
ขณะที่สมใจเริ่มเป็นห่วงพี่ชายจึงจะสาวเท้าตามชาวบ้านไป แต่ถูกสายรุ้ง
ที่ตามมาดึงเอาไว้ก่อน

"ไปกันได้แล้ว" เธอว่าก่อนจะรีบลากเพื่อนออกมาจากตรงนั้น ทั้งสองคน
เดินไปที่ตลาดเพื่อที่จะขึ้นรถ ประนม คนขับรถสองแถวที่เป็นเพื่อนของ
สมจิตกำลังนั่งเล่นโทรศัพท์อยู่ในรถ ไม่นานเขาก็ได้รับโทรศัพท์จากแจ่มใส
ว่าสมจิตกำลังเกิดเรื่อง แต่เนื่องจากลูกค้าบนรถรวมทั้งสมใจและสายรุ้ง
นั่งกันเต็มหมดแล้วเขาจึงต้องวานให้คนอื่นขับรถแทน ส่วนสมใจก็ใส่หมวก
ปิดหน้าปิดตาจนแทบมองไม่ออกว่าเป็นใคร

"อ้าว! นั่งรู้ จะไปแล้วเหวอะ" หญิงแก่คนหนึ่งเอ่ยทัก ห้วยต่าสิ่งเป็น
หมู่บ้านเล็กๆ ทำให้ทุกคนรู้จักกันหมด การที่สายรุ้งจะไปเรียนต่อที่

กรุงเทพฯ แน่แน่นอนว่าต้องรู้จักกันทั้งหมู่บ้านอยู่แล้ว แต่สิ่งที่คนอื่นน่าจะสงสัยมากกว่าคือหญิงสาวที่นั่งข้างสายรุ้งเป็นใครต่างหาก

"จำ นึกญาติฉันมาจากกรุงเทพฯ มารับนะ กลัวไปไม่ถูก" สายรุ้งเห็นสายตาสงสัยของพวกคนแก่ก็รีบพูดขึ้นมาก่อน ที่นี้ไม่ค่อยมีคนนอกเข้ามานัก ที่อยู่กันทุกวันนี้ก็เป็นคนท้องถิ่น หากใครแปลกหน้ามาทุกคนก็จะรู้ได้ทันที

"เออ ไปเรียนก็ตั้งใจเรียนละ โชคดี แล้วนี่เอ็งจะกลับมาไหม หรือจะทำงานโน่นเลย?"

"ยังไม่ทันเรียนเลยยาย เดี่ยวค่อยคิด" ความจริงสายรุ้งไม่อยากจะเสวนากับผู้สูงอายุที่นี้มาก ยายๆ เหล่านี้ทำหน้าที่เหมือนหน่วยข่าวกรองสหรัฐฯ หรือไม่ก็สายลับรัสเซีย แม้ภายนอกจะดูเป็นคนสูงวัยที่ไม่ค่อยทันสมัย แต่พอมีข่าวอะไรแล้วละก็ จะสามารถแพร่กระจายไปได้เร็วยิ่งกว่าโซเชียลเน็ตเวิร์กสมัยนี้เสียอีก ยิ่งหลังๆ เริ่มมีเทคโนโลยีเข้ามาทำให้ลูกหลานซื้อโทรศัพท์มือถือให้ผู้สูงอายุที่บ้านพร้อมอินเทอร์เน็ต หมู่บ้านนี้มันอยู่ยากขึ้นทุกวันแล้ว...

การหลบหนีของสมใจผ่านมาได้อย่างลำบากยากเย็น เธอแทบไม่หายใจด้วยซ้ำเพราะกลัวยายๆ พวกนั้นจำเสียงหายใจได้ แม้จะถึงท่ารถไปกรุงเทพฯ แล้วสมใจก็ยังกังวลอยู่นิดหน่อยว่าสมจิตจะเป็นอย่างไรบ้าง เธอเห็นแก่ตัวเกินไปหรือเปล่าที่อยากจะมีชีวิตของตัวเองที่ไม่ต้องเกี่ยวข้องกับมาย

"ถ้าเอ็งโทรหาพี่สมจิตตอนนี้รับรองไม่ถึงกรุงเทพฯ เอาไว้เจอป่าสมทรงก่อนแล้วค่อยติดต่อไป" เมื่อสายรุ้งพูดแบบนี้สมใจก็พยักหน้ารับ เอาไว้เธอเจอกับป่าสมทรงก่อนแล้วค่อยหาทางคุยกับสมจิตอีกที

ระหว่างทางก่อนที่จะถึงบ้านญาติของสายรุ้งหญิงสาวทั้งสองต่างมองข้างทางด้วยความรู้สึกตื่นเต้น แม้ว่าสายรุ้งจะเคยมาบ้านญาติอยู่บ่อยครั้ง

แต่ครั้งนี้ความรู้สึกกลับต่างกันโดยสิ้นเชิง เหมือนกับพวกเธอกำลังเริ่มต้นชีวิตใหม่ในสถานที่แปลกตานี้ กว่าที่จะถึงบ้านญาติของสายรุ้งก็ปาเข้าไปเกือบค่ำแล้ว สมใจนอนค้ำกับสายรุ้งหนึ่งคืน พอเช้าวันรุ่งขึ้นทั้งสองคนก็รีบลุกขึ้นมาแต่งตัวเพื่อที่จะออกไปข้างนอก

เป้าหมายเดียวก็คือ...

'5253 แขวงดาวเทียม เขตดาวเล็ก กรุงเทพฯ พัทยา 55555'

ทั้งสองพยายามสอบถามทุกคนที่สัญจรไปมาแล้วแต่ไม่มีใครรู้ว่าที่อยู่นี้อยู่ที่ไหน บางคนก็หัวเราะแต่ไม่ยอมบอก ทั้งสนใจกับสายรุ้งต่างจนปัญญาจนต้องมานั่งกินน้ำอัดลมอยู่ข้างทางเพราะเหนื่อยจัด

"ลองโทรหาป้าอีกทีไหม" สายรุ้งถามขึ้น

"อืม" สมใจพยักหน้า

สายรุ้งโทรไปหาสมทรงอีกครั้งโดยมีสมใจนั่งลุ้นอยู่ข้างๆ หลังจากที่ได้รับสายแล้วสายรุ้งก็ถามเรื่องที่อยู่อีกครั้ง สมทรงขมวดคิ้วแน่นเมื่อคิดว่าโดนคุณแดนของเธอแกล้งเข้าเสียแล้ว จึงให้เด็กคนอื่นที่บ้านส่งที่อยู่ให้สายรุ้งกับสมใจอีกครั้ง

"โอ้ป้าที่ไหนมันแกล้งวะเนี่ย" สายรุ้งบ่นอุบอิบ

"สงสัยคนที่ทำงานที่บ้านเหมือนกันหรือเปล่า"

"ถ้าเจอนี้เตะก้านคอมันเลยนะสมใจ เล่นไม่รู้เรื่องจริงๆ" ในใจของสายรุ้งคิดไปถึงเด็กป้าที่ไม่มีอะไรทำนอกจากกวาดประสาทชาวบ้าน ให้เจ้านายไล่ออกจากบ้านไปเลยยิ่งดี

กว่าสมใจจะเจอบ้านที่ป้าสมทรงทำงานอยู่ก็ใช้เวลาเกินกว่าครึ่งวัน บ้านที่ว๊านี้เป็นบ้านหลังใหญ่อยู่ในซอยเดียวกับตลาดที่คนชอบไปจับจ่าย

ชื่อของกัน เจ้าของบ้านชื่อคุณนายดวง เป็นเจ้าของตลาดและนักธุรกิจ
เกี่ยวกับบ่อสังหาริมทรัพย์

สนใจฟังแล้วก็ขมวดคิ้ว

"อสังหาริมทรัพย์คืออะไรอะสายรุ้ง เขาขายหอยเหร่อ" หากไม่ใช่สนใจ
ที่แต่เล็กจนโตเอาแต่ซ่อมมวยจนเพื่อนก็ต้องเป็นสายรุ้งที่เป็นบ้าน
สรุปสนใจไปทำอะไรที่โรงเรียนกันแน่นะ

"เกี่ยวกับพวกบ้านและที่ดินนะ ให้เช่าหรือขายพวกนั้นแหละ"

"อ้อ" สนใจนี่ออกแล้ว เหมือนเธอเคยได้ยินจากในละครนี่นา แต่
จำไม่ได้ว่าตอนไหน สมจิตไม่ชอบให้เธอดูทีวีเท่าไรนัก "สายรุ้งฉลาด
จังเลย"

"ข้าไม่ได้ฉลาดหรอกสนใจ แต่เอ็งอะ...เฮ้อ ช่างมันเถอะ"

สนใจกับสายรุ้งมาถึงหน้าบ้านหลังใหญ่ตามที่อยู่ บ้านนี้ใหญ่โตกว่าที่
พวกเธอคิดเอาไว้มาก ที่ห้วยตำลึงบ้านหลังที่ใหญ่ที่สุดคือบ้านของผู้ใหญ่
บรรเจิด แต่จะให้เทียบกับที่นั่นขอบอกเลยว่าคนละเรื่อง

"เหมือนบ้านคนรวยในละครเลยอะ" สายรุ้งว่า

"ใหญ่นขนาดนี้ทำความสะอาดลำบากแน่เลย" อีกคนว่า

"เอ็งสนใจแค่เรื่องทำความสะอาดเหร่ออะ เขาไม่ได้เห็นอยขนาดนั้น
หรอก ไม่อย่างนั้นจะจ้างแม่บ้านทำไมละ" คำพูดของสายรุ้งถูกต้องทุกอย่าง
ไม่อย่างนั้นป้าสมทรงคงตงกานกลับไปอยู่บ้านตั้งนานแล้วถ้าเจ้าของบ้าน
ทำความสะอาดบ้านเองได้

หลังจากกดกริ่งหน้าประตูบ้านแล้วสองสาวก็ยืนรอสงบเสียม
ไม่นานก็เห็นหญิงวัยกลางคนใบหน้ายิ้มแย้มคนหนึ่งเดินมาเปิดประตูให้
ทันทีที่เห็นใบหน้านั้นชัดเจนสมใจก็จำได้ทันทีว่าเป็นป้าสมทรง

"โอ๊ยตายแล้ว เอ็งเหร่อเนี่ยสนใจ โตขึ้นเป็นกองเลย มาให้ปากอดหน่อย"

ป้าสมทรงตรงเข้ามากอดหลานสาวด้วยความคิดถึง แต่ทำไม่หลานสาว

ของเธอถึงดำขึ้นเป็นกอง อาจจะเพราะต้องตรากตรำซ้อมมวยก็ได้

"ป้าจำ ฉันอยู่นี่จะ นั่นสายรุ้งเพื่อนของฉัน" สมใจที่ยืนอยู่ด้านหลังว่า

สมทรงผละออกจากร่างของสายรุ้งแล้วพยายามมองอีกครั้ง ก่อนพบว่า
คนที่เธอทอดอยู่นี้ไม่ใช่สมใจจริงๆ ครั้งสุดท้ายที่เจอกับสมใจก็หลายปี
ผ่านมาแล้ว ตอนนั้นหลานสาวของเธอยังตัวดำเหม็นม ผอมแห้งอยู่เลย
ผ่านมาไม่กี่ปีก็กลายเป็นหญิงสาวหน้าตาน่าเอ็นดูเสียแล้ว

เสียอย่างเดียวผิวพรรณหยาบกร้านไปหน่อย...อย่างนี้แหละนะ โตมา
กับพี่ชายที่เผด็จการอย่างสมจิต

บทที่ 4 บ้านหลังนี้แปลกๆ นะ

ถ้าจะให้สนใจพูดถึงป่าสมทรงในความทรงจำแล้วก็คงเป็นเรื่องยาก ป่าทำงานที่บ้านหลังนี้มาตั้งแต่สาว ๆ กลับไปเยี่ยมบ้านปีละครั้งสองครั้ง หลังๆ อายุมากขึ้นก็เลิกเดินทาง ในบรรดาญาติที่สนิทกันก็เหลือหลานแค่สองคนคือสมจิตกับสมใจ

เมื่อเห็นว่าเพื่อนได้เจอกับป่าแล้วสายรุ่งก็ขอตัวกลับ เสื้อผ้าของสมใจมีไม่มากเพราะแอบหนีมา หลังจากยืนทุกอย่างให้เพื่อนแล้วสายรุ่งก็กลับไป สมทรงจัดการหาห้องให้สมใจอยู่ พาเดินแนะนำสถานที่ต่างๆ ในบ้าน แล้วพาไปกินอาหารเย็นในครัวกับแม่บ้านคนอื่น

"บ้านหลังนี้นอกจากป่าแล้วก็มีไผ่เบ็ด สายไหม สายบัว ป่าแพรว แล้วก็ลู่ม่อนผัวป่าแพรว" ป่าสมทรงพูด ที่นี้หน้าที่ทำครัวคือหน้าที่ของป่าแพรว ลู่ม่อนเป็นคนขับรถของคุณนายดวง สายไหมกับสายบัวเป็นลูกของป่าแพรว ยังเรียนอยู่มัธยมต้น ทำหน้าที่ช่วยงานเล็กน้อยในบ้าน ส่วนเบ็ดนั้นป่าสมทรงบอกว่าเมื่อก่อนแม่ของเบ็ดเป็นแม่ค้าอยู่ในตลาด แต่เป็นมะเร็งตายไปตั้งแต่เบ็ดอยู่ชั้นประถม คุณนายดวงสงสารก็เลยเอามาเลี้ยง ส่งเสียให้เรียนหนังสือตั้งใจจะให้จบปริญญา แต่เบ็ดหัวทึบเลยหยุดเรียนแค่

มัธยมปลายเท่านั้น ตอนนั้นช่วยดูแลสวนแล้วก็ปลูกผักขายในที่ดินข้างๆ บ้านของคุณนายดวง

"เจียบมากเลยนะจ๊ะ เหมือนไม่มีคนอยู่เลย" สมใจเอ๋ยขึ้นเมื่อมองไปรอบๆ แล้วไม่เห็นใคร

"ตอนนั้นมีคุณนายดวงอยู่คนเดียว คุณแดนอยู่คนเดียว ใกล้ที่ทำงาน ส่วนคุณตรึมก็ไปคัดตัวละครเวทีที่เมืองนอกตั้งแต่เดือนที่แล้วยังไม่กลับ" บ้านหลังนี้แม้ว่าจะไม่เคยครึกครื้นอะไร แต่ก็ไม่เคยเจียบเหงาขนาดนี้ หลังจากที่คุณแดนย้ายออกไปบรรยากาศก็วังเวงมากขึ้นทุกที

"แล้วฉันอยู่ที่นี้ได้จริงๆ เหรอจ๊ะ ดูแล้วที่นี่ก็คนเยอะ"

"ได้สิ คุณนายท่านใจดี" สมทรงว่า เธอพูดแต่เรื่องความใจดีของคุณนายดวงอย่างเดียว ไม่ได้บอกเรื่องอื่น เพราะดูแล้วสมใจคงจะไม่เข้าใจแน่ ขนาดเธอทำงานอยู่ที่บ้านนี้มาสามสัปดาห์ยังไม่เข้าใจเลย

ถึงตอนเย็นลงม่อนก็ออกไปรับคุณนายดวงที่หน้าปากซอย ถึงตรงนี้สมใจก็ไม่เข้าใจว่าคุณนายไปไหนมาถึงได้ให้คนขับรถไปรับแค่หน้าปากซอย

"คุณนายไปงานแฟนไซน์* นะพี่สมใจ" สายไหมว่า

"แฟนไซน์เหรอ"

"ใช่ ช่วงนี้มาถี่มาก คุณนายไปมาหลายงานแล้ว นั่งรถไฟฟ้าไปนะ บอกว่าลดโลกร้อน" ยิ่งสายไหมพูดออกมาเท่าไรสมใจก็ยิ่งรู้สึกงงเท่านั้น งานแฟนไซน์นี่คือกิจกรรมอะไรกันแน่ ทำไมคุณนายดวงถึงต้องไปที่นี่เอง แล้วพวกคนรวยในกรุงเทพฯ เนี่ยไม่ใช่จะต้องมีคนขับรถให้ตลอดเวลาหรือหือ

กระทั่งคุณนายดวงกลับมาถึงบ้านสมใจก็พบคุณนายเจ้าของบ้านเสียที ในความคิดของสมใจคุณนายดวงคงจะอายุมากพอสมควร อาจจะใส่สร้อยเพชร ทำผมเป็นกะบังเหมือนคุณหญิงคุณนายในละคร แต่ใน

* แฟนไซน์ (Fansign) คืองานแจกสายเซ็นของศิลปิน

ความเป็นจริงแล้วไม่ใช่อย่างนั้นเลย

คุณนายดวงดูมีอายุก็จริง แต่ดูจากใบหน้าแล้วก็พอเดาได้ว่าตอนสาว ๆ สวยแค่ไหน ร่างกายไม่ได้ใหญ่เทอะทะ อันที่จริงหากมองข้างหลังก็เดาไม่ออกว่าอายุเท่าไรแน่ ๆ ใบหน้าสวยแถมยิ้มให้ทุกคนอย่างเป็นมิตร ก่อนจะมาหยุดที่สนใจ

"หลานสาวของสมทรงใช่ไหม"

"ใช่ค่ะคุณนายดวง สวัสดิ์คุณนายดวงสิ" ป้าสมทรงหันไปพูดกับสนใจ จากนั้นหญิงสาวก็ยกมือไหว้เจ้าของบ้าน สายตาของคุณนายดวงที่มองมา ทำให้สนใจรู้สึกอุ่นใจอย่างประหลาด โดยเฉพาะตอนที่อีกฝ่ายวางมือลงบน ศีรษะของเธอ

"หน้าตาน่ารักเชียว อายุเท่าไรแล้วล่ะ"

"สิบเก้าแล้วจ้า"

"แหม นึกถึงตอนที่ฉันยังสาว ๆ อายุเท่าเธอเนี่ยผู้ชายมาจีบกัน ตริมนเลย" พูดจบก็หัวเราะเสียงดังลั่นก่อนจะจูงมือของสนใจไปนั่งที่ห้องนั่งเล่นไม่กี่วันก่อนสมทรงบอกเรื่องที่หลานสาวอาจจะมาอยู่ที่นี้เพื่อเรียนต่อสักพัก พอได้ยินว่าจะมีคนมาอยู่ในบ้านเพิ่มขึ้นคุณนายดวงก็ดีใจจนนอนไม่หลับ อย่างน้อยคงทดแทนความเจ็บเหงาที่ขาดลูกชายไปได้บ้าง

"ขอบคุณคุณนายมากเลยนะจ๊ะที่ให้ฉันอยู่ที่นี้ รับรองว่าฉันจะช่วยทำงานทุกวัน ไม่ขี้เกียจแน่จ้ะ" ดวงตาใสซื่อของสนใจนั้นถูกใจเจ้าของบ้านเป็นอย่างมาก เด็กแบบนี้ใครเห็นก็เอ็นดู ท่าทางที่แสดงออกมาก็ดูจริงจัง จนคนมองไม่รู้จะหาเรื่องอะไรมาทำให้รู้สึกอึดใจได้

"ไหนบอกมาซิว่าเธออยากเรียนอะไร หรือสอบติดที่ไหนแล้ว หรือเปล่า" คุณนายดวงพูดเรื่องการศึกษาก่อนเป็นอย่างแรก เรื่องนี้สำคัญที่สุด เด็กในบ้านนี้ได้เรียนโรงเรียนดีๆ ก็เพราะคุณนายดวง อย่างสายไหม กับสายบัวก็ได้เรียนโรงเรียนเอกชนชื่อดังเพราะคุณนายดวงเป็นคนออก

คำเทอมให้ทั้งหมด

"ไม่มีหรอกจ้ะ ฉันไม่ได้คิดว่าจะเรียนต่อ" สมใจยิ้มแหยๆ เธอไม่ได้หัวดีเหมือนสายรุ้ง ไม่ได้มีความฝันยิ่งใหญ่อะไรให้ต้องตั้งมั่นเรียนให้สำเร็จ เธอแค่อยากเป็นศรีภรรยาของขจรเท่านั้นเอง แต่เรียนทำอาหารกับเย็บปักถักร้อยก็ไม่เลวนะ เอาไว้ค่อยคิดทีหลังแล้วกัน

"ตายแล้ว ไม่ได้นะ เป็นเด็กก็ต้องเรียนหนังสือ"

"แต่ฉันไม่รู้จะเรียนอะไรจ๊ะ หัวทึบอย่างฉันเรียนไปก็ไม่รอดหรอกจ้ะ"

"รอดไม่รอดก็ต้องเรียน อะไรก็ได้ลองไปคิดดูนะ ไม่ต้องห่วงเรื่องค่าเล่าเรียน ฉันรวยนะ" อาจจะเป็นนิสัยส่วนตัวของคุณนายดวงไปแล้วที่ชอบให้เด็กทุกคนในบ้านเรียนหนังสือ หลังจากล้มเหลวในการเคี่ยวเข็ญเปิดให้เรียนต่อก็มาพยายามกับสายไหมและสายบัว ตอนนี้เป็นสมใจ

"อ้อ จ๊ะ" สมใจไม่กล้าขัดจึงรับปากไปก่อน หญิงสาวขมวดคิ้วอย่างสงสัยว่านอกจากเรื่องขกมวยแล้วเธอทำอะไรได้อีกกันนะ

"เอาละ ไปพักก่อนได้ พรุ่งนี้มาบอกนะว่าจะเรียนอะไร" คุณนายดวงสรุป

"ฮ้า" สมใจอ้าปากค้าง

ให้คิดแค่วันเดียวเนี่ยนะ...

สมใจนอนคิดหัวแทบแตกว่าจะต้องเรียนอะไร เธอมาปรึกษาป้าสมทรง เรื่องเรียนป้าก็บอกว่าให้ตอบไปสักอย่าง อะไรก็ได้ให้คุณนายท่านหายกังวล ในเมื่อเธอคิดว่าในอนาคตจะต้องเป็นศรีภรรยาของขจร ดังนั้นก็ควรเรียนเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเรื่องพวกนั้น หลังจากตัดสินใจได้เธอก็ลองโทรปรึกษาสายรุ้ง โดยยืมโทรศัพท์ของป้าสมทรง

"คหกรรมเนี่ยนะ" เสียงปลายสายหัวเราะดังลั่น เพราะไม่เคยเห็นสมใจแต่งานบ้านงานเรือนมาก่อน

"ฉันก็ไม่อยากเรียนหรอก แต่คุณนายบอกว่าต้องเรียน"

"เอ็งก็ปฏิเสธไปสิ"

"แต่ฉันว่ามันก็ดีเหมือนกัน ฉันทำอะไรไม่เป็นเลยนอกจากชกมวย"
สมใจว่า

"ถ้าจะทำเพราะอยากจะทำให้ไอ้จรมันชอบเนี่ย ขอบอกว่าอย่าเสียเวลา
เลยดีกว่า อย่างเอ็งหาผู้ชายที่ดีกว่านั้นได้สมใจ เชื่อซาดิ" สายรุ้งว่า สมใจ
ไม่ได้หน้าตาชั่วร้ายอะไร หากไม่ได้เป็นนักมวยป่านนี้ผู้ชายในหมู่บ้านรุมจีบกัน
ไปนานแล้ว แต่เพราะชื่อเสียงของสมจิตที่เข้มงวดไม่ยอมให้แม้แต่แมลง
ตัวเดียวเข้าใกล้น้องสาวได้บวกกับผู้ชายพวกนั้นคงไม่อยากจะให้เมียมีกำลัง
เหนือกว่า สมใจถึงรอดมาได้แบบไร้ราศีเหมือนทุกวันนี้

แต่ว่า...รอดมาเพื่อครองรักกับไอ้จรรยาเนี่ยนะ! สายรุ้งรับไม่ได้

"ก็ไม่ชอบคนอื่นนี้น้า จรเคย..."

"อื้อย พอแล้ว ไม่ต้องเล่า เรื่องกะละมังสีชมพูของเอ็งนะ" สายรุ้ง
ฟังเรื่องนี้จนเบื่อ จรมันก็แคโยนกะละมังทิ้งเท่านั้นแหละ ไม่ได้คิดว่าจะ
ช่วยใครหรอก แม้แต่เด็กเล็กๆ ในหมู่บ้านยังรู้เลยว่าจรเป็นคนเห็นแก่ตัว
ขนาดไหน หน้าตาก็ไม่ใช่ว่าจะหล่อ แถมยังห้าวสูงอีกต่างหาก

"สมใจ กินข้าวได้แล้ว" เสียงของป้าสมทรงเรียก

"จ้า...แค่นี้ก่อนนะสายรุ้ง แล้วค่อยคุยกันใหม่" หญิงสาวขานรับผู้ใหญ่
แล้วบอกกับป้าสายก่อนจะกดวาง อาหารการกินของที่นี่ทำให้สมใจ
ตื่นตาตื่นใจเป็นพิเศษ อยู่กับสมจิตนั่นเธอได้กินแต่อาหารรสจืด ไม่ก็ผัก
ผลไม้เพราะมันดีต่อสุขภาพและกล่อมเนื้อ แต่อาหารที่นี่มีทั้งกับข้าว ทั้งขนม
หลากหลาย พวกเค้กหรือคุกกี้ที่เธอไม่เคยกินมาก่อนก็มี

"สมใจ ที่เอ็งมาที่นี่ เอ็งไม่ได้บอกสมจิตมันใช่ไหม" ป้าสมทรงถามขึ้น
เธอรูสึกแปลกๆ ตั้งแต่สมใจเดินทางมากับเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกันแล้ว
อีกอย่างถ้าสมจิตอนุญาตให้น้องสาวมาจริงก็ต้องติดต่อบ้าง ที่จริงดูจาก
นิสัยของสมจิตแล้วต้องบอกว่าไม่มีทางให้สมใจมามากกว่า

สนใจก้มหน้าดู ก่อนจะพยักหน้าขึ้นลงเบาๆ

"เฮ้อ ข้าก็กังวลอยู่แค่เรื่องเดียว"

"ป้าอย่าบอกพี่สมจิตนะจ๊ะ ฉันไม่อยากเป็นนักมวย ไม่อยากซ้อมอีกแล้ว"

"เออ ข้าเข้าใจ ไม่อย่างนั้นคงไล่เอ็งกลับไปตั้งแต่แรกแล้ว แต่เรื่องแบบนี้มันพูดยาก อีกก็เดือนเอ็งถึงจะอายุยี่สิบละ" สมทรงถามหลานสาว

"อีกสามเดือนจะ ทำไมเหรอะ"

"ถ้าอายุยี่สิบแล้วก็ตัดสินใจทำอะไรด้วยตัวเองได้แล้ว ไม่ต้องกลัวว่าสมจิตมันจะลากเอ็งกลับไปไง แต่ในระหว่างสามเดือนนี้ต้องไม่ให้มันหาเอ็งเจอ" เสียงของสมทรงต่ำลงกว่าปกติ ถึงตอนนั้นสนใจรู้สึกเหมือนว่านี่เป็นหนึ่งฆาตกรรมอย่างไรก็ไม่รู้ เธอกับป้ากำลังสมคบคิดทำเรื่องอะไรไม่ดีกันอยู่

"ถ้าฉันอายุยี่สิบแล้วจะเกิดอะไรขึ้นเหรอะ" สมใจก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี

"เอ็งก็จะบรรลุนิติภาวะ ไม่ต้องมีผู้ปกครองคอยตัดสินใจอะไรให้แล้วไง"

"หมายความว่าฉันไม่ต้องถูกพี่สมจิตบังคับให้กลับไปชกมวยก็ได้ใช่ไหมจ๊ะ"

"เออสิ"

สนใจเหมือนคนที่เพิ่งได้อากาศหายใจหลังจากดำน้ำอยู่ในทะเลเป็นเวลานาน ตอนที่ตัดสินใจหนีมานั้นเธอไม่ได้คิดอะไรมากกว่าในระยะยาวจะทำยังไง จะหลบหนีสมจิตไปได้นานแค่ไหน หรือจะทำอะไรต่อจากนี้ พอมาเริ่มคิดแล้วก็รู้สึกปวดหัวตื้อ เกิดมาไม่เคยใช้สมองเยอะขนาดนี้มาก่อน

เข้าวันรุ่งขึ้นเธอก็บอกกับคุณนายดวงเรื่องเรียน แต่มีปัญหายุ่งยากตอนนั้นเธอไม่ได้เอาเอกสารอะไรมาเลยนอกจากบัตรประชาชนเพราะ

ไม่คิดว่าจะต้องใช้

"ยังมีเวลา กลับไปเอาก็ได้" นี่คือสิ่งที่คุณนายดวงบอกก่อนจะหวัระระเสียงดังลั่นเพราะกำลังดูวิดีโอในโทรศัพท์มือถือ ป้าสมทรงบอกว่าไม่ให้เธอถามเข้าซ้ำเพราะคุณนายดวงกำลังอยู่ในโลกส่วนตัวเนื่องจากวันนี้เป็นวันหยุด

"คุณนายเขาทำงานด้วยหรือจ๊ะ" สมใจถาม ที่ถามเพราะเธอเห็นในละครว่าคนรายนั้นไม่ต้องทำงานก็ได้ แต่ก็อดสงสัยไม่ได้ว่าไม่ทำงานแล้วเอาเงินจากที่ไหนมาใช้

"ทำสิ แต่ไม่ได้ทำทุกวันหรอก เมื่อก่อนคุณนายก็เหนื่อยมากกว่าที่ทุกอย่างมันจะลงตัว ทำงานไม่ได้หลับไม่ได้นอนเลย" เพราะทำงานอยู่ที่นี่พอๆ กับอายุของลูกชายคนโตของบ้านจึงเห็นว่ากว่าที่สองสามีภรรยาจะมีวันนี้ได้นั้นต้องผ่านอะไรกันมาบ้าง โดยเฉพาะตอนที่สามีเสียชีวิต ลูกๆ ก็ยังเรียนไม่จบ คุณนายดวงผู้ที่ไม่เหมือนจะไร้สาระคนนี้ก็กลับกลายเป็นคนที่แบกรับทุกอย่างเอาไว้

ดังนั้นตอนนี้จึงเป็นช่วงคืนความสุขล้วนๆ

"เพราะเมื่อก่อนคุณนายไม่ได้เรียนหนังสือ ก็เลยอยากให้ทุกคนได้เรียน เพราะฉะนั้นถึงไม่ต้องคิดมากหรอก มันเป็นประโยชน์ต่อตัวเองทั้งนั้น ระหว่างนี้อยู่บ้านท่านก็ช่วยงานกันไปก่อน สายบัวสายไหมมันก็ยังเด็กช่วยอะไรไม่ได้มาก ติดเล่นกันเสียมากกว่า" ถึงจะดูเหมือนการบ่น แต่น้ำเสียงนั้นก็ไม่ได้แสดงถึงความรู้สึกที่ไม่ดีเลยแม้แต่น้อย ดูแล้วคนในบ้านนี้ทุกคนก็เหมือนเป็นครอบครัวของป้าสมทรงไปแล้ว

"จ้าป้า ฉันจะช่วยทุกอย่างที่ช่วยได้เลยจ้ะ" การอยู่ในบ้านนี้ก็ดูไม่ยากมากนักสำหรับสมใจ แต่สิ่งที่ยากคือสิ่งที่คุณนายดวงพูดต่างหาก เธอไม่มีทางกลับไปห่วยต่าสิ่งเพื่อเอาเอกสารเกี่ยวกับการเรียนของเธอได้แน่ ในเมื่อทำอะไรไม่ได้เธอจึงตัดสินใจปรึกษาผู้ที่เป็นเหมือนมันสมองของเธอ

สายรุ้งรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นแม่ของสมใจก็ไม่ปาน เรื่องสากกะเบือ

ยันเรือบของสมใจตอนนั้นกลายเป็นความรับผิดชอบของเธอทั้งหมด นี่อาจจะ
เป็นเวอร์กรรมที่เธอชอบแกล้งเพื่อน ถึงต้องมาคอยแก้ปัญหาให้กับสมใจ
ทุกเรื่องแบบนี้

"ไม่ต้องห่วง เรื่องนี้ข้าคุยกับพี่แจ่มไว้แล้ว พี่แจ่มจะส่งเอกสารของเอ็ง
มาทางไปรษณีย์" สายรุ้งว่า เธอคิดเอาไว้แล้วว่าจะต้องเกิดเรื่องไม่คาดฝัน
แต่คนที่ไม่ได้คิดว่าแจ่มใสจะรู้เรื่องกับเขาด้วยก็คือสมใจ

"พี่แจ่มรู้ด้วยเหรอ"

"รู้ตั้งแต่ข้าหาเบอร์ของป้าสมทรงในโทรศัพท์มือถือของพี่สมจิตแล้ว
แต่เขาไม่ให้บอกเอ็งเพราะกลัวว่าเอ็งจะทำพิธี ตอนนีพี่สมจิตสติแตก
ไปแล้ว ไปตามหาเอ็งในโองทุกใบในหมู่บ้านเลย" ปลายสายพูดด้วยน้ำเสียง
ปกติ แต่คนฟังกลับรู้สึกแย่มากๆ เธอทำกับสมจิตเกินไปหรือเปล่า
ยังงี้พี่ชายของเธอก็เลี้ยงเธอเหมือนลูกสาวมาตั้งแต่ที่พ่อกับแม่เสียชีวิต
มีกันแค่สองคนพี่น้องเท่านั้น พอนึกภาพสมจิตเดินตะโกนหาเธออยู่ใน
หมู่บ้านสมใจก็รู้สึกปวดใจขึ้นมา

"หรือฉันควรจะกลับไปดี?"

"พูดอะไรของเอ็ง มาถึงขนาดนี้แล้ว ถ้ากลับไปก็ต้องชกมวย
ไปตลอดนะ จะเอาอย่างนั้นเหรอ"

"ไม่เอา"

"ไม่เอาก็อยู่เฉยๆ ทุกคนหวังดีกับเอ็ง ไม่อยากให้เอ็งโดนพี่สมจิต
บังคับ เอาไว้เวลาผ่านไปพี่สมจิตมันก็จะเข้าใจเองละว่าบังคับชีวิตใคร
ไม่ได้" แม้จะดูใจร้ายหน่อยๆ แต่ถ้าปล่อยให้สมใจอยู่ที่นั่นก็เหมือนกับ
เป็นการปิดโอกาสหลายๆ อย่าง สมใจไม่เคยเจอโลกภายนอกเลยไม่รู้ว่าจะ
จะต้องฝันหรือคิดทำอะไร

"ชอบใจมากนะสายรุ้ง เตี่ยฉันต้องไปช่วยป้าทำความสะอาดก่อน
เอาไว้คุยกันใหม่ละ" หญิงสาวว่าก่อนจะวางสาย การนึกถึงความผิดหวัง

ของพี่ชายทำให้สมใจรู้สึกผิด แต่พอคิดว่าต้องกลับไปทำตามความฝันของ สมจิตหญิงสาวก็แทบอยากจะอาเจียน เธออยากกินไก่ย่าง อยากกินขนมหวาน แล้วก็อยากกินหลายอย่างที่ยังไม่เคยกิน

ต่อให้ตายก็ยอม...!!

เมื่อคิดได้แบบนี้เธอก็ลบความรู้สึกผิดนั้นทิ้งไป อย่างไรก็ตามพี่ชายของเธอ ก็ยังมีพี่สะใภ้คอยดูแล คงไม่เสียใจจนตายหรอก แต่ถ้าเธอกลับไปคนที่ จะตายก็คือเธอ

ผ่านไปสามวันเอกสารของสมใจก็ส่งมาถึง ด้านในมีจดหมายที่แจ่มใส เขียนให้แนบมาด้วย พี่สะใภ้ของเธอเขียนเพียงข้อความสั้นๆ เอาไว้เท่านั้น ว่า

‘ไม่ต้องห่วงพี่สมจิตนะ อยากทำอะไรก็ทำเลย’

อยู่ๆ สมใจก็ร้องไห้ น้ำตาแตก แจ่มใสไม่ใช่แค่พี่สะใภ้ แต่เป็นเหมือน แม่ของเธอด้วย ทุกครั้งที่เธอถูกสมจิตดุว่ากล่าว เธอก็จะมีแจ่มใส คอยปลอบใจเสมอ

"หุๆๆ น่ารักจุบเบย" เสียงของคุณนายดวงดั่งลั่นมาจากชั้นบน สมใจ ที่น้ำตานองหน้าหันไปทางสายบัวกับสายไหมที่เดินผ่านมาพอดี เมื่อเห็น สมใจร้องไห้เด็กสาวทั้งสองคนก็พูดขึ้นว่า...

"พี่สมใจไม่ต้องร้องไห้หรอก พวกเราเคยร้องแล้ว แต่คุณนายก็ไม่หยุด"

บทที่ 5

ติดไซเชี่ยล

สมใจไม่ได้มีปัญหาเกี่ยวกับการที่คุณนายดวงเสี่ยงดังหรือทำตัวแปลกๆ ที่นี้เป็นบ้านของคุณนาย ไม่ว่าเจ้าของบ้านจะทำอะไรเธอย่อมไม่มีปัญหาอยู่แล้ว ปัญหาย่อยๆ ในตอนนี้คือเธอไม่สามารถหยุดกินได้ ไม่มีการวิ่งออกกำลังกายตอนเช้า ไม่มีการกินผักหรืออาหารที่ไม่มีรสชาติ นี่ก็ผ่านมาหนึ่งสัปดาห์แล้วที่หญิงสาวหนีมาอยู่ที่นี้ การทำงานบ้านไม่ใช่เรื่องหนักหนาสำหรับสมใจ นอกจากเรื่องงานบ้านแล้วเธอยังมีตำแหน่งใหม่ พ่วงมาอีกหนึ่งอย่างคือตามคุณนายดวงไปทำงานที่บริษัท

"วันนี้ลืมนอนไม่สบาย พี่เบ็ตเลยจะมาขับรถให้แทนเจ้าคุณนาย" สมใจบอกกับคุณนายดวงที่ยังคงนั่งเล่นโทรศัพท์ เจ้านายของเธอสวมเสื้อยัดสีขาวมีลายสไตส์กับกางเกงยีนส์สีดำๆ ตัวหนึ่ง สวมรองเท้าผ้าใบสีขาว มีลายการ์ตูนน่ารัก มองเฟินๆ แล้วเหมือนเด็กวัยรุ่นอายุไม่เกินยี่สิบ โชคดีที่คุณนายเป็นคนตัวเล็ก รูปร่างดี ไม่อย่างนั้นคงจะแปลกมากกว่านี้

"ทีหลังเรียกฉันว่าพี่ดวงก็พอนะสมใจ" คุณนายดวงว่า

"เอ่อ แต่ว่า..."

"พี่ดวง"

"จ๊ะ พระ...พี่ตอง" สมใจรู้สึกเหนื่อยขึ้นมาทันที เรียกแบบนี้เธอกลัวว่าจะเป็นการลามปามมากกว่า แต่ถ้าคุณนายฟังแล้วมีความสุขเธอก็เต็มใจจะเรียก

หลังจากส่งคุณนายตองที่บริษัทสมใจก็ไปนั่งกินส้มตำกับเบ๊ตอยู่ข้างตึก ทุกครั้งที่มาส่งคุณนายตองที่ทำงานลุงม่อนก็จะหาอะไรทำรอเวลา เนื่องจากเจ้านายทำงานแค่สามถึงสี่ชั่วโมงจึงไม่ต้องรอทั้งวัน ส่วนตัวเบ๊ตไม่รู้วาลุงม่อนหาอะไรทำฆ่าเวลา แต่สำหรับเขานั้นคือการหาของกิน

"เป็นยังไงบ้างเรา มาอยู่ที่นี่ปรับตัวได้หรือยัง" เบ๊ตชวนคุย

ตอนที่ไต้ยีนซื้อเบ๊ตครั้งแรกสมใจก็จินตนาการไปเองว่าเขาจะต้องหน้าตาเหมือนเบ๊ตแน่ หรือไม่ก็เสียงเหมือนเบ๊ต หรืออาจจะทั้งสองอย่างเลยก็ได้ ตอนอยู่ห้วยต่าลิงเธอก็เคยเห็นเด็กซื้อเบ๊ตมาก่อน เป็นชื่อที่ไม่น่ารักเอาเสียเลย หน้าซำเจ้าของชื่อยังเป็นเด็กปากเสียตัวดัล้าเตี้ยอีก แต่เบ๊ตที่บ้านของคุณนายตองเป็นชายหนุ่มอายุยี่สิบกลางๆ สูงขาวตาโต ขอบปลุกลิ้นไม้ แม้ว่าเขาจะไม่ได้หน้าตาดีเท่าขรของเธอก็ใช่ แต่หน้าตาแบบนี้คงจะเป็นที่นิยมในหมู่สาวๆ ในเมืองไม่น้อย

"จ๋า ฉันชอบที่นี่มาก ของกินอร่อย" สมใจตอบ

"ที่อื่นก็อร่อยนะ ที่เรากินก็อาหารพื้นๆ เอง"

"อยู่ที่บ้านฉันไม่ได้กินของแบบนี้หรอกจ๊ะ พี่ชายให้กินแต่ของที่มีประโยชน์" หญิงสาวว่าก่อนจะก้มหน้าก้มตากินต่อ เธอชอบกินอาหารเผ็ดแต่สมใจไม่ยอมให้กิน ดังนั้นตอนนี้แม้ส้มตำจานนี้จะเผ็ดสักแค่ไหน แต่สมใจก็ไม่หยุดกินจนเหงื่อท่วมหน้า

"ค่อยๆ กินก็ได้ เอาไว้คราวหน้าพี่พาไปหาของกินอร่อยๆ อีก" เบ๊ตยิ้มให้ จากที่เขาเคยมีน้องสาวตัวสูงสองคนคือสายบัวกับสายไหม ตอนนี้ก็เหมือนได้น้องสาวตัวโตมาอีกคนหนึ่ง

"ขอบคุณจ้าพี่เบ๊ต" สมใจยกมือไหว้เบ๊ตทั้งที่ซื้อมันยังคามือ ทำให้น้ำส้มตำ

ที่ซ็อนกระเด็นเข้าไปหน้าของชายหนุ่มอย่างจัง พอเห็นเบ็ดสะตูดึงแล้วร้องออกมาด้วยท่าทางทรมานหญิงสาวก็ลนลานทำอะไรไม่ถูก เมื่อตั้งสติได้เธอก็รีบเอากะดาษทิชชูเช็ดที่หน้าของเบ็ต แต่อาจจะเช็ดแรงไปหน่อยเลยทำให้นิ้วของเธอกระแทกเข้าที่ตาของเขอย่างจัง

"โอ้ย!" เบ็ตร้องเสียงดัง

"ขอโทษจ้าพี่เบ็ต เจ็บมากไหม"

"พอก่อนๆ" เบ็ตโบกมือก่อนจะเบี่ยงหน้าหลบ เขาไม่สามารถเสี่ยงให้สมใจช่วยได้อีกแล้ว ไม่อย่างนั้นคงต้องเจ็บตัวเพิ่มแน่ เขาเทน้ำเปล่าในขวดออกมาล้างหน้าแล้วใช้แขนเสื้อเช็ด พอเห็นหน้าของสมใจก็อดที่จะหัวเราะเบาๆ ไม่ได้ หญิงสาวหน้าซัดเหมือนไก่ต้มราวกับว่าตนเองทำความผิดร้ายแรงเข้าไปให้แล้ว

"ไม่ต้องตกใจ แค่น้ำส้มตำเข้าตา ไม่ตายหรอก"

"ถ้าตาพี่เบ็ตบอดฉันจะดูแลพี่เบ็ตเองจ้า" สมใจบอกด้วยสีหน้าจริงจัง

"นี่ถ้าพี่ตาบอดจริงเราไม่ต้องแต่งงานกันเลยเหอะ" เบ็ตแซวเล่น

"ไม่ได้จ้า ฉันต้องแต่งงานกับจรรยาเท่านั้น"

"จรรยา? แฟนสมใจเหอะ"

"ยังจ้า ยังไม่ได้เป็น แต่อนาคตฉันต้องแต่งงานกับจรรยาให้ได้"

"ท่าทางจะเป็นหนุ่มหล่อสินะ" เบ็ตยิ้มแหยๆ เห็นสมใจทำท่าเหมือนตัวละครในการ์ตูนแล้วก็นึกขำ สาวน้อยคนนี้นึกน่ารักใช้ได้ ผู้ชายที่เธอพูดถึงนั้นคงจะหล่อถึงทำให้สมใจมีสายตาแบบนี้ได้

"หล่อจ้า หล่อมากๆ"

"อยากจะได้เห็นแล้วสิ พี่ไม่ค่อยได้เจอใคร ที่เห็นหล่อที่สุดก็คุณแดนนั่นแหละ" เบ็ตว่า

"คุณแดนเหอะจ๊ะ" สมใจรู้สึกคุ้นหูมาก

"ก็ลูกชายคนโตของคุณนายไง ชื่อคุณแดน เป็นหมอม"

สมใจเคยเจอหมอยุ่บ้างตอนที่ไม่ว่าง เธอไม่เคยเห็นหมอในโรงพยาบาลหล่อเลยสักคน หรืออาจจะเคยหล่อมาก่อนเมื่อสักสามสิบปีที่แล้ว หมอส่วนใหญ่ก็อายุเยอะกันทั้งนั้น บางคนก็ดูเหมือนจะเจ็บป่วยมากกว่าคนไข้เสียอีก

"ยังงี้ก็ไม่หล่อเท่าจรรอจ๋า" เธอพูดอย่างมั่นใจ รูปลักษณ์ภายนอกก็ไม่สู้จิตใจที่ดี ซอร์ทำให้เธอมองคนที่เนื้อในมากกว่ารูปร่างหน้าตาภายนอก เป็นความประทับใจต่อใครสักคนที่ยากจะลบเลือน

"โอเค เข้าใจแล้ว" เบ็ตตีไม่มีอะไรจะพูดต่อ แต่รับรองได้ว่าถ้าสมใจเห็นคุณแดนเจ้านายของเขาแล้วจะต้องลืมผู้ชายที่บอกว่าหล่อคนนั้นแน่ๆ

คุณแดนของเขานั่นถ้านิสัยปกติกว่านี้อีกสักหน่อยคงไม่มีทางโสดมาจนถึงตอนนี้แน่ ไม่ใช่แค่คุณนายดวงที่เป็นกังวลเรื่องการมีคู่ครองของลูกชาย พวกเขาที่อาศัยอยู่ในบ้านก็กังวลด้วยเช่นกัน อย่างน้อยก็เรื่องที่คุณนายดวงพยายามจะหาลูกสะใภ้เป็นผู้ชายจนลูกชายต้องหนีออกไปอยู่นอกบ้าน

พูดแล้วก็ใจหาย ไม่ได้เห็นหน้าคุณแดนมาสักพักแล้ว...

สมใจกับเบ็ตตีรออยู่ไม่นานเจ้านายก็เสร็จงาน คุณนายดวงไม่ได้ตรงกลับบ้านแต่แวะที่ห้างสรรพสินค้าก่อน เบ็ตตีพอจะรู้เหตุผลที่คุณนายพาสมใจมาด้วยอยู่ก่อนแล้ว มีแต่สมใจที่ดูเหมือนจะเข้าใจไปเองว่าคุณนายคงจะพาเธอมาช่วยทำงานอะไรสักอย่าง

"ช่วยหาชุดที่เหมาะสมกับน้องคนนี่ให้หน่อยนะคะ" คุณนายดวงบอกกับพนักงานที่ร้านเสื้อผ้าแบรนด์หรูแห่งหนึ่ง สมใจหันขวับทันทีที่นิ้วของ คุณนายชี้มาทางเธอ

"คุณนายจ๊ะ"

"พี" คุณนายดวงกอดเสียลงต่ำ

"พะ...พีดวงจ๊ะ คือ...ฉันไม่เอาจรรอจ๋า ใส่ไม่เป็น" สมใจว่าก่อนจะ

ก้มมองเสื้อผ้าของตัวเอง เธอสวมกางเกงยีนเก่าๆ ที่ดูเหมือนจะเริ่มพอดีตัว ทั้งที่ก่อนหน้านี้หลวมมานาน อาจจะเป็นเพราะอาหารที่นี้ทำให้เอวของเธอใหญ่ขึ้น แต่ช่างมันสิ ใครจะสนกัน

"มีคนใส่เสื้อผ้าไม่เป็นด้วยเหรอ เอาล่ะ เข้าไปลอง" ท่าทางของคุณนายดวงไม่ได้ฟังที่สนใจคัดค้านเลยแม้แต่หน่อย ซ้ำยังดันร่างของเธอให้พนักงานในร้านพากันเอาตัวไปลองชุด

ตั้งแต่เกิดมาสนใจไม่เคยคิดว่าตัวเองสวย แม้เพียงวินาทีเดียวก็ไม่เคยเวลามองตัวเองในกระจกเธอเห็นแค่ผู้หญิงน่าเบื่อคนหนึ่งที่มีหยาบกร้าน บางครั้งก็ไหม้แดด แขนมีกล้ามเนื้อต่างหาก บางครั้งเธอรูสึกเหมือนตัวเองเป็นผู้ชายมากกว่าผู้หญิงเสียอีก ถึงไฉฉวยาก็มักจะมัดหางมาเอาไว้ตลอด เพราะถ้าปล่อยผมเมื่อไหร่สมจิตก็จะเอากรรไกรมาตัดทันที เธอจึงรูสึกคุ้นชินกับตัวเองที่ไม่เคยกังวลเรื่องความสวย

แต่วันนี้...เป็นครั้งแรกที่เธอชอบดูตัวเองในกระจก

"น่ารักจังคะน้อง สวยเหมือนคุณแม่เลย" พนักงานที่ช่วยเลือกเสื้อผ้าให้เธอใส่พูดขึ้น สมใจหันไปมองคุณนายดวงที่อยู่ด้านหลังแล้วเกิดความรู้สึกประหลาดขึ้นมา พ่อกับแม่ของเธอเสียชีวิตไปตั้งแต่เธอยังจำความไม่ได้ เธออดคิดไม่ได้ว่าถ้าหากแม่ยังอยู่จะสวยและใจดีเหมือนคุณนายดวงไหมนะ

ได้ยืนพนักงานชุดแบบนั้นคุณนายดวงก็ไม่ได้สนใจจะปฏิเสธ สำหรับตนแล้วเด็กๆ ทุกคนในบ้านก็เหมือนลูกของเธอทั้งหมด กับสนใจเองเธอก็รูสึกถูกชะตาตั้งแต่แรกเห็น แต่พอนึกถึงลูกสาวคนเดียวของตนแล้วก็อดไม่ได้ที่จะส่ายหน้าเบาๆ หากเป็นความฝันแล้วละก็ ไม่มีทางที่จะยอมถูกจับแต่งตัวแบบนี้แน่

"เสื้อผ้าที่ฉันเลือกไว้เมื่อก็เอาทั้งหมดเลยนะ" คุณนายดวงว่าก่อนจะยืนบัตรเครดิตให้กับพนักงาน สมใจไม่ได้ตั้งใจในความรวยของคุณนาย แต่

ติดใจเรื่องราวราคะ เมื่อครู่เธอแอบถามพนักงานในร้านเรื่องราวก็ต้องแปลกใจมากที่เสื้อผ้าชิ้นเล็กๆ พวกนี้มีมูลค่าหลายพันบาท

"พี่ดวงจ๊ะ ฉันไม่เอาดีกว่าจ๊ะ มันแพงไป"

"อย่าตื้อนะ ฉันอยากซื้อของแบบนี้ตั้งนานแล้ว แต่ซื้อไปก็ไม่มีใครใส่ให้ดู" พอคุณนายดวงพุดจบสมใจก็ยกมือขึ้นเกาศีรษะ ตั้งแต่เกิดมาเธอก็ไม่เคยเถียงใครเสียด้วยสี พอได้ยินเจ้าของบ้านพูดอย่างหนักแน่นแบบนั้นเธอก็ได้แต่ทำตาม หลังจากซื้อเสื้อผ้าเสร็จคุณนายก็สั่งให้เปิดขับรถกลับบ้านระหว่างทางที่ยังไม่ถึงบ้านคุณนายดวงก็ถอนหายใจออกมาเสียงดัง

"เปิด วันก่อนๆ ตอนฉันไม่อยู่คุณแดนกลับเข้ามาที่บ้านบ้างหรือเปล่า" ผู้เป็นนายถามขึ้น

"ไม่นะครับ ส่วนใหญ่ถ้าจะเอาอะไรไปสมทรวงจะเอาไปให้ที่โรงพยาบาลครับ" เปิดว่า แดนออกจากบ้านไปเป็นเดือนแล้ว ดูเหมือนว่าไม่มีทำที่ที่อยากจะทำเลยแม้แต่หน่อย หรือไม่ก็จนกว่าคุณนายดวงจะเลิกถามเรื่องหมอพิระนั้นละ

"ลูกแดนไม่โทรหาฉันเลย" คุณนายบ่น

เป็นผมก็ไม่โทรหาหรอกครับ...เปิดคิดในใจก่อนจะเหลือบมองสมใจที่นั่งอยู่ข้างๆ หญิงสาวแอบหาว่าก่อนทำท่าเหมือนกำลังจะนอน วันนี้คุณนายควรจะมีใจสนใจสี ไม่ใช่มาถามเรื่องคุณแดนกับเขา

"สนใจ" ในที่สุดคุณนายดวงก็เรียกหญิงสาว

"เจ้าคุณนาย" สมใจลืมหูลืมตาตื่นทันที

"ทำยังไงดีสนใจ ลูกชายฉันไม่โทรหาฉันเลย" คุณนายดวงพูดคล้ายจะขอคำปรึกษา หรือไม่ก็แค่อยากจะทำกับใครสักคนเฉยๆ ส่วนสมใจก็คิดอย่างต้งอต้งใจก่อนจะเสนอว่า

"คุณนายก็ไปหาลูกชายเลยสิจ๊ะ"

"นั่นสิ เปิด ขับไปโรงพยาบาลเลย" คุณนายดวงกระตือรือร้นขึ้นมา

ทันทีจนสนใจว่าทำไมถึงต้องมาถามเธอด้วยว่าควรทำยังไง ปกติคนเราคิดถึงกันก็แค่โทรหาหรือไปหากันก็ได้เนี่ย

เบ็ต์รู้สึกไม่สบายใจนักเพราะรู้ว่าแดนไม่ชอบให้มารดาไปหาที่โรงพยาบาล แต่เมื่อเป็นคำสั่งจากคนที่เลี้ยงดูเขามาก็ต้องเลยตามเลยใช้เวลาไม่นานก่อนจะมาถึงโรงพยาบาลที่แดนทำงานอยู่ อันที่จริงคุณนายดวงเองก็ไม่แน่ใจนักว่าลูกชายจะอยู่ที่โรงพยาบาลตอนนี้หรือเปล่า จิตแพทย์ไม่เหมือนแพทย์ทั่วไป บางครั้งอาจจะออกไปหาคนไข้ที่บ้านบ้าง อยู่ที่โรงพยาบาลอื่นบ้าง หรืออยู่ศูนย์บำบัดบ้างเป็นครั้งคราว ไม่มีใครในบ้านเลยที่รู้ตารางงานที่แน่นอนของแดนเพราะเขาไม่เคยบอก

"สนใจ เดี่ยวเข้าไปตรงนั้นแล้วบอกว่ามาพบหมอแดนนะ บอกว่าเป็นน้องสาวก็ได้" คุณนายดวงว่าก่อนจะผลักร่างของสนใจออกไปจากรถ เบ็ต์ที่เดินอยู่ข้างหลังส่ายหน้า สัมผัสได้ถึงเรื่องวุ่นวายที่กำลังจะเกิดขึ้น

สนใจเดินไปที่เคาน์เตอร์ด้านหน้า มีพยาบาลสองสามคนกำลังยืนคุยกันอยู่ แต่ทันทีที่เธอมายืนอยู่หน้าเคาน์เตอร์เสียงคุยก็เงียบลงทันทีทั้งสามคนจะหันมามองเธอกันเป็นตาเดียว

"สวัสดีค่ะ ไม่ทราบว่ามีติดต่อเรื่องอะไรคะ" พยาบาลคนหนึ่งพูดกับเธอ

"เปล่าค่ะ ฉันมาหาหมอแดนจ้า เป็นน้องสาว" หญิงสาวพูดเหมือนกับที่คุณนายดวงบอกเป๊ะ

"ถ้าเป็นเรื่องส่วนตัวติดต่อคุณหมอโดยตรงเลยดีกว่านะคะ"

"จ้า" สนใจยิ้มแหยๆ ก่อนจะเดินกลับออกมาแต่โดยดี ทำเอาคนสั่งถึงกับกุมขมับ แต่เห็นหน้าใสของสนใจแล้วก็ไม่รู้จะต่อว่าอะไร

"ถ้าอย่างนั้นฉันไปเอง" คราวนี้คุณนายดวงเดินไปที่เคาน์เตอร์ด้วยตัวเอง พวกเขาเคยเจอคุณแม่ของหมอแดนสองสามครั้ง และเป็นทีไรจะจ้องกันทั่วว่าคุณแม่ของหมอหน้าเด็กอมตะ ดูยังไงก็ไม่ใช่วัย

หาสิบกว่าที่มีลูกโตขนาดหมอแดน

"คุณหมอแดนอยู่ไหนคะ"

"เอ่อ คุณกับคนไข้อยู่ค่ะ" พยาบาลว่า

"ถ้าอย่างนั้นฉันนั่งรอแล้วกันนะ" พุดจบคุณนายดวงก็ทำท่าจะเดินออกไป แต่ยังไม่ทันไรคนที่ถูกถามหา ก็เปิดประตูออกมาเจอเข้ากับมารดาตนเอง คุณนายดวงเบิกตากว้างด้วยความตกใจ

"คุณแม่ ทำไมถึงมาอยู่ที่นี่" แดนถามขึ้น เรื่องเดียวที่เขากลัวคือการที่มารดามาวุ่นวายเรื่องเขา กับหมอพิธีที่โรงพยาบาล แล้ววันนี้มันก็เกิดขึ้นจริง

"อึยตายแล้ว พอดีเลยลูก แม่พาสมใจมาให้ตรวจสักหน่อย น้องเขาติดเชื้อเชยลนะลูก" คำพูดที่ไม่มีใครคิดว่าจะได้ยินหลุดออกมาจากปากของคุณนายดวง เธอรีบกวักมือเรียกสมใจที่กำลังยืนอึ้งกับคำพูดนั้น

แดนเห็นเด็กคนหนึ่งอายุน่าจะประมาณยี่สิบต้นๆ หรือไม่ก็ไม่เกินนั้น เดินเข้ามา กับเบิดเด็กที่บ้านของเขา แม้จะใส่เสื้อผ้าดูดีมีราคา แต่ท่าทางของอีกฝ่ายไม่ได้ดูชินกับเสื้อผ้าพวกนี้เลย เห็นได้ชัดว่าคงเพิ่งเคยใส่อะไรแบบนี้เป็นครั้งแรก ใบหน้าจิ้มลิ้มน่ารักนั้นมองมาที่เขาเหมือนไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไรดี

"จริงๆ แม่ก็ไม่อยากมากวนลูกหรอก แต่สมใจนะสิบอกให้มา"

สมใจหันขวับไปที่คุณนายดวงทันที...

แดนส่ายหน้าถอนหายใจก่อนจะพุดออกไปว่า

"ผมว่าคุณแม่มากกว่านะครับที่ติดเชื้อเชยล"

บทที่ 6

สมใจจะรักก็ได้

คุณแดนในสายตาของสมใจคือคุณหมอมือที่หน้าตาดีทีเดียว แต่เธอก็ไม่ค่อยแปลกใจเท่าไรเพราะคุณนายดวงก็สวย มีลูกชายหล่อก็ไม่แปลก แต่สิ่งที่เธอกังวลคือสายตาที่เขามองมาต่างหาก เป็นครั้งแรกที่สมใจต้องหลบตาใครสักคนเพราะความเกร็ง

"สมใจ สวัสดีคุณแดนสิ" คุณนายดวงว่า

"สวัสดีค่ะ" สมใจยกมือไหว้ ดูท่าทางก็รู้ทันทีเลยว่าไม่ใช่คนแถวนี้ ทั้งสำเนียงการพูดและกิริยาท่าทาง ดวงตาใสแจ้วที่พยายามหลบตานั่นก็ด้วย แต่แดนไม่ได้สนใจเรื่องนี้เท่ากับการว่าทำไมมารดาของเขาถึงบุกมาถึงที่นี่

"คุณแม่มีธุระอะไรกับผมหรือเปล่าครับ"

"ก็เรื่องสมใจนี่ละ จะพามาให้แดนดูหน่อย"

แดนหันไปมองสมใจอีกครั้ง คราวนี้เขามองหญิงสาวตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า เมื่อเห็นว่าไม่มีอะไรผิดปกติจึงหันไปบอกกับมารดาว่า "ดูแล้วครับ"

เปิดเอามือปิดปากเพื่อกลั้นหัวเราะ พยาบาลสามคนที่ยืนอยู่ตรงนั้นก็ทำเหมือนกัน มีแต่สมใจที่ขำไม่ออก เธอรู้สึกกลัวลูกชายของคุณนายดวง

ยังงี้ก็ไม่รู้

"จึ้นเอาอย่างนี้ แม่ฝากสมใจเอาไว้ ลองตรวจหน่อยนะ ตอนเย็นกลับบ้านแล้วค่อยเอาไปคืนแม่แล้วกัน" ขณะที่กำลังพูดคุณนายดวงก็ชะเง้อมองรอบๆ

"หมอฟีไม่อยู่แถวนี้หรือครับ"

"อ๊วยตาย แม่ไม่ได้มองหาหมอฟีสักหน่อย ลูกนี่อะไรๆ ก็หมอพินะ" คุณนายดวงยิ้มอย่างมีความสุขก่อนจะรีบเดินออกไป ทั้งสนใจให้ยืนอยู่กับลูกชาย ส่วนเบ็ตที่แม่จะสงสารสมใจ แต่หากไม่ทำตามที่คุณนายต้องการก็อาจจะเป็นเขาเองที่เดือดร้อน ต้องโดนบังคับให้กลับบ้านไปเรียนหนังสือแน่ตัวใครตัวมันแล้วกันนะสมใจ...

"พี่ดวง" เสียงเล็กๆ ของสมใจลอยหายไปพร้อมกับร่างของคุณนายดวง สมใจตัวแข็งทื่อ พยายามมองกลับมาที่แดนที่ยังยืนหนึ่งไม่ได้พูดอะไร แต่สั๊กพึกเขาก็กามขึ้น "ตอนนี้ถึงขั้นเป็นพี่ดวงแล้วหรือ"

"เอ่อ..."

"ไม่ใช่ประโยคคำถาม พี่มพาคณเดี่ยวเฉยๆ" คุณหมอหนูมาก่อนจะเดินกลับเข้าไปในห้องโดยทิ้งให้สมใจยืนงงอยู่คนเดียว สรุปแล้วเธอต้องทำยังไงต่อ พวกพยาบาลมองหน้ากันด้วยไม่รู้ว่าจะต้องทำยังไงเหมือนกัน กระทั่งแดนเปิดประตูแจ้มออกมาแล้วชะโงกหน้ามองผ่านช่องประตูนั้น

"ส่งไปหา GP* ก่อน"

จากนั้นสมใจก็ถูกส่งตัวไปรับบัตรคิว นั่งรออยู่ประมาณเกือบหนึ่งชั่วโมงก็ได้เจอกับคุณหมอ สอบถามอาการเบื้องต้นแล้วสมใจก็ได้แต่ส่ายหน้าอย่างเดียวเพราะเธอไม่ได้รู้สึกเจ็บป่วยที่ตรงไหน อย่างนั้นก็เหลืออย่างเดียวคือมีปัญหาเรื่องเครียดหรือสุขภาพจิต

"มาจากแผนกจิตเวชหรือ" คุณหมอถาม

* GP มาจากคำว่า General Practitioner หมายถึงแพทย์เวชปฏิบัติทั่วไป ทำหน้าที่รักษาอาการเจ็บป่วยทั่วไปและคัดกรองโรคเบื้องต้นก่อนจะส่งให้แพทย์ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะรักษาต่อ

"จ๊ะ"

"เครียดหรือเปล่า"

"ไม่จ๋า ไม่เครียดเลย"

"แล้วได้ยินเสียงอะไรในหัวบ้างไหม หรือเห็นภาพอะไรที่คนอื่นไม่เห็น"

คราวนี้คำถามของคุณหมอทำให้สนใจลือกตาไปมา เธอเคยฝันว่าเห็นขจร
สวมชุดไทยพร้อมกับขบวนขันหมากมาขอเธอที่บ้านด้วย

"เอ่อ น่าจะเห็นนะจ๊ะ"

คุณหมอกถามต่ออีกสองสามข้อก่อนจะสรุปผลออกมาว่าเธอไม่มีอะไร
ผิดปกติ การเห็นภาพที่สนใจคิดคือความฝันซึ่งเป็นเรื่องปกติของคนทั่วไป
ก่อนจะตรวจเสร็จคุณหมอยังบอกกับเธออีกว่าขอให้เจ็บป่วยจริงก่อนแล้ว
ค่อยมาหา เพราะคนไข้คนอื่นจะต้องมารอคิวเพราะเธอ

สนใจรู้สึกผิดขึ้นมาทันที...

พอเธอเดินกลับไปที่รพ.คุณแดนที่แผนกเดิมพบพยาบาลก็บอกว่า
คนที่เธอรออยู่นั้นกลับไปแล้ว สมใจเบิกตากว้าง ไม่คิดว่าเขาจะไปเร็วขนาดนี้
เธอไปตรวจไม่นานเองนะ

"พี่จ๊ะ ขอยืมโทรศัพท์หน่อยได้ไหมจ๊ะ" สมใจถามพยาบาล

"ขอโทษนะคะน้อง พี่เอาโทรศัพท์ไว้ในล็อกเกอร์นะคะ" ความหวัง
สุดท้ายของเธอถูกพรากจากไปแล้ว หากมีโทรศัพท์เธอก็ยังสามารถโทรหา
สายรู้ให้มาช่วยได้ สมใจเดินคอตก ไม่ว่าจะหันไปทางไหนก็มีแต่คนแปลกหน้า
ทำไมคุณนายดวงถึงทิ้งเธอไว้แบบนี้กันล่ะ

เมื่อเห็นสมใจเดินออกไปแล้วพยาบาลสาวก็รีบยกหูโทรศัพท์ขึ้นมา
ต่อสายเข้าไปในห้องของแดน เมื่อปลายสายรับแล้วเธอก็รับรายงานทันที

"เป้าหมายไปแล้วค่ะหมอ"

"ขอบใจมาก ทำงานต่อเถอะ" แดนว่า แต่ก่อนที่เขาจะวางสายอีกฝ่าย
ก็พูดบางอย่างแทรกขึ้นมา

"น้องเขาดูน่าสงสารนะคะ ไม่มีโทรศัพท์ด้วย เดินออกไปนั่นก็รู้ว่าไม่มีเงินหรือเปล่า" พยาบาลสาวว่า ตอนแรกเธอก็คิดว่าคงไม่เป็นอะไร สมัยนี้คงไม่มีใครไม่มีโทรศัพท์มือถือหรือเงินติดตัว โดยเฉพาะคนที่แต่งตัวดี ดูมีฐานะแบบเด็กคนนั้น แต่จะว่าก็ว่าเถอะ เธอไม่เห็นเด็กคนนั้นมีการเป่าสเปายหรือกระเป่าถืออะไรเลย ชุดที่ใส่อยู่ก็ดูเหมือนจะไม่มีกระเป่าให้ใส่อะไรทั้งนั้น

"ไม่มีเงิน?" พอพูดจบยังไม่ทันที่อีกฝ่ายจะตอบเขาก็วางหูเสียแล้ว

พยาบาลสาวที่กำลังถือโทรศัพท์ค้างอยู่เปิดเปลือกตาลง พยายามสะกดกลิ่นอารมณ์โมโห ถ้าเพียงแค่อีกฝ่ายไม่ใช่หมอ ถ้าเพียงแค่อีกฝ่ายไม่ได้หล่อลากดินจนเห็นหน้าแล้วทำอะไรไม่ออกนะ

หลังจากที่เดินออกมาจากโรงพยาบาลแล้วสนใจพยายามจะนึกว่าบ้านคุณนายดวงนั้นต้องเดินไปทิศทางไหน ตอนนั่งรถออกมาก็ดูไม่ไกลมาก หากเดินไปเรื่อยๆ ก็น่าจะถึง แต่ดูเหมือนแดดในกรุงเทพฯ นั้นจะแรงกว่าที่บ้านของเธอมาก หลังจากเดินไปพักใหญ่สนใจก็รู้สึกเหมือนกำลังถูกเผา

หลังจากหลงทางจนไม่รู้ว่าจะต้องไปทางไหนต่อก็ต้องหยุดสนใจอะไรไม่ได้เลย ที่นี้มันกว้างใหญ่เกินไป ทุกที่หน้าตาเหมือนกันหมด ถนนหนทางก็คล้ายกับที่เธอเดินจากมาในตอนแรก พอเดินจนหมดแรงสนใจก็ตัดสินใจนั่งพักตรงม้านั่งข้างทาง เธอเจ็บขาไปหมด เจ็บกว่าตอนที่ถูกบังคับให้วิ่งในตอนเช้าเสียอีก เมื่อไม่รู้ว่าจะไปไหนจึงนั่งอยู่ที่เดิม มองดูผู้คนเดินไปมาโดยที่ไม่รู้ว่าจะทำยังไงต่อ วินาทีนั้นเธอกลับคิดถึงสมจิต ตอนอยู่ที่ห้วยตำลึงไม่ว่าเธอจะไปซ่อนตัวอยู่ตรงไหนสมจิตก็หาเจอเสมอ แต่ตอนนี้เธออยู่ที่นี้ ไม่ได้ซ่อนตัว แต่ก็ไม่มีใครมองเห็นเธอเลย เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เธออยากให้สมจิตหาตัวเธอเจอ

อยู่ๆ น้ำตามันก็ไหลออกมา

"ฮือ พี่สมจิต"

พอได้ยินเสียงร้องไห้ของเธอผู้คนที่ทำเพียงแค่มองเท่านั้น ไม่มีใครกล้าเข้ามาถามว่าเธอเป็นอะไร ทำไมมานั่งอยู่ตรงนี้ สภาพของสมจิตตอนนี้เหมือนคนสติไม่ดี ใบหน้าถูกแดดเผาจนเกรียม ผมเผ้ายุ่งเหยิงจากการที่เดินตากแดดมาทั้งวัน

ทุกคนเดินถอยหนี ไม่กล้าอยู่ใกล้สมจิตกันหมด เวลาผ่านไปเรื่อยๆ จนท้องฟ้าเริ่มมืดคนที่เคยเดินผ่านไปมาก็ค่อยลงจนแทบไม่มีเลย สมจิตเริ่มรู้สึกหนาวและกลัวมาก เธอตัดสินใจลุกขึ้นเดินออกจากตรงนั้นเพื่อไปหาที่มีแสงสว่างสักหน่อย

"น้องจะ จะไปไหนละ" เสียงแหบพราดังขึ้นจากด้านหลัง เมื่อหันไปก็พบกับผู้ชายตัวโตคนหนึ่ง ตัวผอมอีกคนหนึ่ง

"ฉันจะกลับบ้านละ" สมจิตตอบ

"ให้พี่ไปส่งบ้านไหมละ"

"พี่รู้หรือจะว่าบ้านคุณนายดวงอยู่ที่ไหน" หญิงสาวเบิกตากว้างด้วยความดีใจ ในที่สุดก็เจอคนใจดีเสียที ที่เขาชอบพูดกันว่าที่กรุงเทพฯ มีแต่คนเล้งน้ำใจนั่นเห็นทีจะไม่จริงเสียแล้ว

"รู้สิ คุณนายดวงใครๆ ก็รู้" ชายร่างผอมพูดแทรกขึ้นมา ดูแล้วสาวสวยคนนี้จะมาจากบ้านนอก หรือไม่ก็สติไม่ดีแน่ แต่ใครจะสน มีผู้หญิงสวยๆ แบบนี้มาประเคนให้ถึงที่ จะเป็นบ้าหรือฟิการก็ไม่สำคัญ

"ขอบคุณนะจ๊ะ" สมจิตดวงตาเป็นประกาย

"เดี๋ยวตามพี่มาเลยนะจ๊ะ รถมอเตอร์ไซด์พี่จอดอยู่ตรงโน้น" เขาว่าก่อนจะขึ้นไปทางซอกมุมตึกที่อยู่ไม่ไกล ในตอนนั้นสมจิตไม่รู้สึกระแวงเลยที่ห่วยตาสีเธอจะไปไหนมาไหนในเวลามืดค่ำก็ไม่เคยเป็นอันตราย ที่นี่เองก็คงไม่ต่างกัน หญิงสาวเดินตามชายทั้งสองคนไป

"ไหนรถล่ะจ๊ะ" สมใจถามขึ้นเมื่อมองไม่เห็นรถมอเตอร์ไซค์ที่ว่า

ชายทั้งสองคนไม่พูดอะไร แต่เดินเข้ามาหมายจะจับตัวของหญิงสาว ร่างบางหลบพ้นควันตามสัญชาตญาณ พอชายร่างใหญ่จะพุ่งเข้ามาอีกรอบ เธอก็หลบพร้อมชนเข้ากับท้องน้อยของอีกฝ่ายเต็มแรง เมื่อทรุดลงไปคนหนึ่ง แล้วชายอีกคนก็เริ่มลั้งเล ไม่คิดว่าหญิงสาวธรรมดาๆ คนนี้จะทำร้ายเพื่อนของเขาจนล้มลงได้ สมใจแทบไม่ได้คิด เมื่อเห็นคู่ต่อสู้เสียสมาธิเธอก็วิ่งเตะเข้าที่หว่างขาของอีกฝ่ายทันที

อีกหนึ่งชั่วโมงต่อมาสมใจก็ถูกพามาที่สถานีตำรวจพร้อมกับชายทั้งสองคนที่ต่างพากันมาชี้ตัวเธอว่าเป็นคนทำร้ายร่างกายพวกเขา

"น้องทำร้ายพวกเขาเหรอ" เจ้าหน้าที่ตำรวจถาม

"จ้า"

"สองคนเลยหรือนะ"

"จ้า คือเขาจะเข้ามา...เอ่อ จับ...จ้า" หญิงสาวไม่รู้จะอธิบายว่าอะไรดี ชายทั้งสองคนยังไม่ได้พูดหรือทำอะไรเธอก็รีบป้องกันตัวก่อนแล้ว

"มาลงลามเราใช้หรือเปล่า"

"น่าจะใช่จ๊ะจ๊ะ เขาบอกจะพาฉันไปส่งที่บ้าน แต่ไม่มีรถ แล้วก็พยายามจะเข้ามาจับตัว" ท่าทางการอธิบายอย่างใจเย็นของสมใจดูไม่เหมือนกับคนที่เพิ่งเจอเหตุการณ์ไม่ดีเลยสักนิด คนที่เสียขวัญดูจะเป็นชายสองคนที่มาแจ้งความมากกว่า

ดูจากรูปการณ์แล้วใครมาบอกว่าผู้หญิงคนนี้เป็นข่มขืนชายสองคนก็ดูจะเชื่อยากไปสักหน่อย ถ้าหญิงสาวยืนกรานอีกสักนิดว่าไม่ได้ทำ เป็นใครก็ต้องเชื่อ แต่พอมายอมรับทั้งหมดแบบนี้ทำให้เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่รู้ว่าจะต้องจัดการยังไงดี

"ฉันจะลงบันทึกประจำวันไว้ว่าเป็นการป้องกันตัวก็แล้วกัน น้องโทร

หาญาติหรือยัง" คุณตำรวจถาม

"ฉันไม่มีโทรศัพท์จ้า"

"แล้วพักอยู่ที่ไหน เตี้ยวให้พี่ตำรวจเขาพาไปส่ง"

"จำไม่ได้จ้า"

คราวนี้คนถามถึงกับกุมขมับ สรุปลູ່หญิงคนนี้สติดีหรือเปล่า หลังจากซักไล่เสียไปมากก็ได้คำตอบจากสมใจที่จำได้แค่ว่าตัวเองเดินออกมาจากโรงพยาบาลที่ชื่อว่าอะไร ลูกชายของเจ้าของบ้านที่เธออาศัยอยู่เป็นหมออยู่แผนกไหน เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงติดต่อไปที่โรงพยาบาลให้ติดต่อลูกชายของเจ้าของบ้านที่สมใจอยู่ให้

แต่ไม่มีใครรับสายเลย...

สมใจรออยู่ที่สถานีตำรวจจนตึก อยู่ๆ ก็รู้สึกท้อแท้จนต้องร้องไห้อีกครั้ง โชคยังดีที่คุณตำรวจใจดีซื้อข้าวมาเผื่อทำให้บรรเทาความหิวลงไปได้บ้าง จนเวลาล่วงเลยไปเกือบจะห้าทุ่มถึงมีชายหนุ่มหน้าตาดีคนหนึ่งเดินเข้ามาในสถานีตำรวจ เขามองไปรอบๆ ก่อนจะสะดุดตากับหญิงสาวในชุดกระโปรงสวยหรูแต่ผมเผ้ายุ่งเหยิงที่กำลังนั่งร้องไห้อยู่

"ผมมารับคนนั้นครับ" แฉนว่า

พอได้ยินเสียงของชายหนุ่มสมใจก็เงยหน้าขึ้นมามันที่ เธอเพิ่งเจอแฉนเป็นครั้งแรกเมื่อปายวันนี้ ในทางปฏิบัติแล้วเธอไม่ควรตีใจที่ได้เห็นหน้าคนแปลกหน้ามากขนาดนี้ หญิงสาวร้องไห้โฮก่อนจะลุกขึ้นเดินมาสวมกอดชายหนุ่มอย่างไม่มีสติ สัมเรื่องที่เขาดังใจทิ้งเธอเอาไว้ที่โรงพยาบาลไปหมดสิ้น ถ้าจะมีคนผิดเรื่องนี้ก็คงไม่ใช่แฉนคนเดียว มารดาของเขาก็ไย่ยอยคิดจะมัดมือชกให้เขากลับบ้านถึงเอาผู้หญิงคนนี้ไปทิ้งไว้

"พานักกลับบ้านหนอยนะจะคุณแฉน ฉันไหวล่ะ ฮือๆ" พุดจบสมใจก็น้ำตาทะลักออกมาอีกรอบ

แฉนทำอะไรไม่ถูก เกิดมาไม่เคยมีใครจู๋โจมเข้ามาใกล้เขาขนาดนี้

ขณะที่สมใจกอดเขาไม่ยอมปล่อยเจ้าหน้าที่ตำรวจก็ออกมาคุยกับเขาด้วย
"น้องเขาเดินอยู่ข้างถนนทั้งวัน ไม่มีเงินติดตัวเลยสักบาท แถมยังเจอ
ผู้ชายสองคนจะลวนลามอีก คุณเป็นหมอได้ยังงั้นเนี่ย ทำไมถึงใจร้าย
แบบนี้"

แดนไม่ได้พูดอะไร ทำเพียงถอนหายใจแล้วส่ายหน้า ตอนแรกเขาก็
รู้สึกผิดอยู่บ้าง แต่ใครจะคิดล่ะว่าเด็กนี้จะเดินเร็วจนเขาที่ขับรถวนหาบริเวณ
รอบๆ โรงพยาบาลก็ยังไม่เจอ ในใจตอนนั้นคิดแค่ว่าอีกฝ่ายคงจะมีเงินติดตัว
อยู่บ้างและหาทางกลับบ้านไปได้แล้ว จนกระทั่งป้าสมทรงโทรมาหาเขา
ตอนที่ห่มแล้วร้องไห้ร้องไห้บอกอาหลานสาวถูกมารดาของเขาทิ้งเอาไว้ที่
โรงพยาบาล เขาเลยโทรไปที่โรงพยาบาลถามว่าสมใจได้กลับมาหรือเปล่า
พยาบาลก็เลยบอกเรื่องที่หญิงสาวอยู่ที่สถานีตำรวจ

เลยดูเป็นคนเลวเลยเนี่ย...

"ไม่ต้องร้อง เดี่ยวพากลับบ้าน" ชายหนุ่มว่าก่อนจะพยายามดันร่างบาง
ออกจากตัว สมใจที่คิดว่าจะได้กลับบ้านแล้วก็ดีใจ เธอเช็ดน้ำตาแล้วยิ้ม
อย่างใสซื่อเหมือนคนที่ไม่ได้เจอเรื่องราวมาก่อน หญิงสาวโบกมือลา
เจ้าหน้าที่ตำรวจแล้วเดินตามแดนไปอย่างว่าง่าย แต่เมื่อขึ้นมานั่งบนรถ
แท็กซี่บรรยากาศก็เงียบกริบ

"ฉันไม่พาเธอกลับไปส่งที่บ้านนะ พรุ่งนี้ป้าสมทรงจะมารับเธอเอง"
เขาว่า

"อ้าว แล้วฉันจะนอนที่ไหนล่ะจ๊ะ" สมใจถามอย่างงงงวย อย่างบอกนะ
ว่าคุณแดนจะให้เธอไปนอนข้างถนน เธอไม่อยากถูกทิ้งอีกแล้ว

"คืนนี้นอนกับฉันไปก่อน"

ทนใช้ชีวิตเป็นนักมวยฝึกหัด

ถูกพี่ชายบังคับให้ซ้อมมวยจนเนื้อตัวเขียวช้ำมานานหลายปี

วันนี้ ‘สมใจ ไกลกระโทก’ จะขอขัดใจพี่ชายหนีจากห้วยต่ำลึงเข้าเมืองกรุง

เพื่อไปหาเจ้าขอมกะละมังสีชมพูผู้เป็นรักแรก

และใช้ชีวิตให้สมเป็นผู้หญิงอย่างที่ต้องการสักที!

แต่เธอไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าคนกรุงนั้นแสนประหลาด

ไหนจะคุณนายเจ้าขอบ้านที่ชอบหาสามีเป็นผู้ชายให้กับลูกชายตัวเอง

ไหนจะลูกสาวคนเล็กผู้หลงรักการร้องเพลงโอเปร่าและมีวานอดิเรกคือการไถเวนพี่ชาย

แล้วยังมี ‘แดน’ จิตแพทย์หนุ่มลูกชายเจ้าขอบ้าน

ผู้ไม่ชอบรับโทรศัพท์ แต่จะโทรกลับหลังสี่ทุ่มเพื่อทวงประสาทปลายสาย

แถมเขายังชอบเล่นมุกแป้กอีกต่างหาก

ทว่าหัวใจของสาวน้อยที่ไม่เคยเต้นตึกตักกับใครอื่นนอกจากรักแรกของเธอ

กลับเต้นระรัวเมื่ออยู่ใกล้เขา

นี่มันเกิดอะไรขึ้น หัวใจเธอผิดปกติไปแล้วหรือยังว?

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ทดลองอ่าน

นวนิยายรัก

ISBN 978-616-06-2746-2

ราคา 329 บาท